XVI. évfolyam 5. szám. Ára: 1 forint 1960. Február 4.

Ludas Matyi

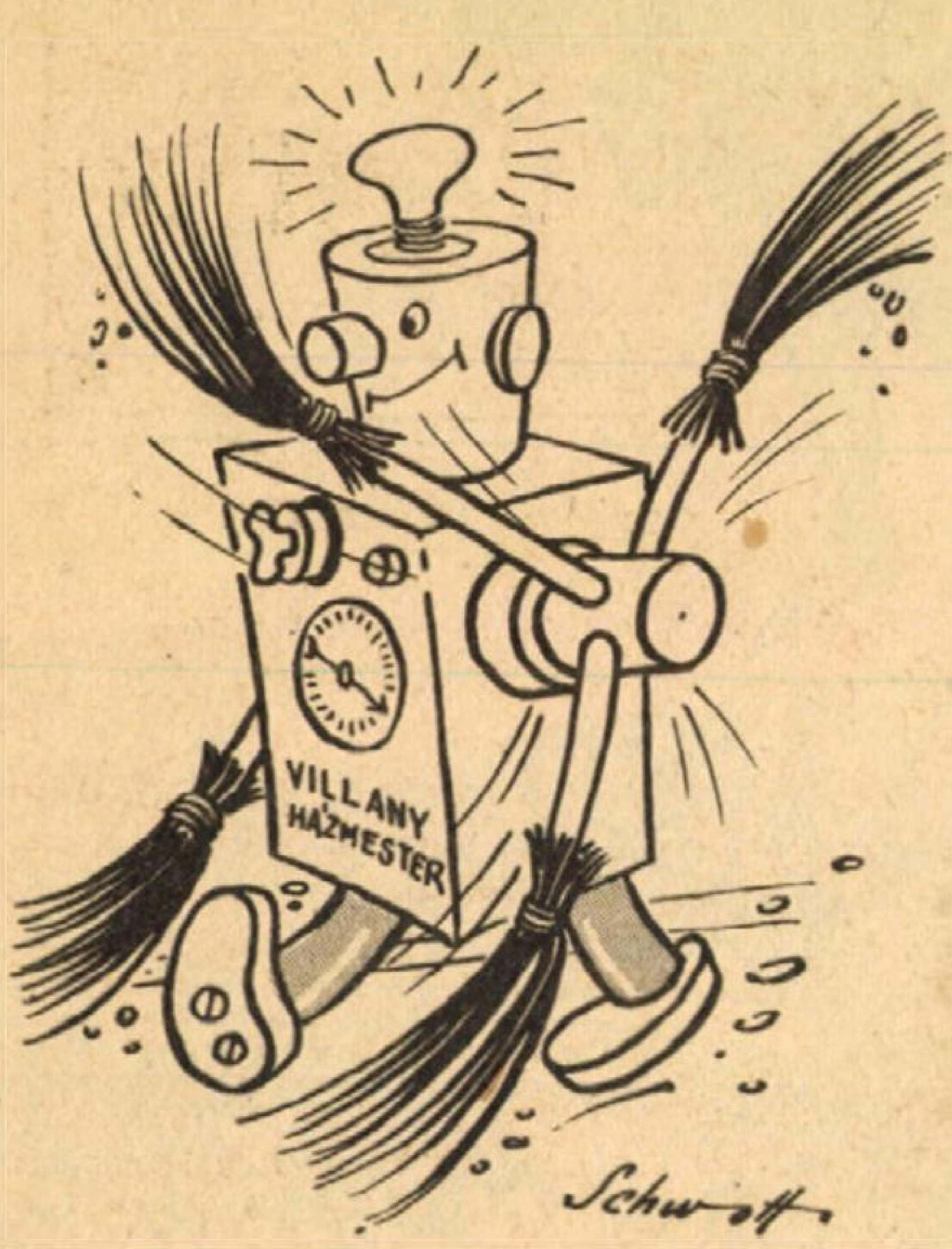

Pusztai Pál rajza

A földművelésügyi miniszter álma

Nincs többé havas járda!

BÍRJA A HIDEGET

Kontáné a szomszédomban lakik és bírja a hideget. Fázós embernek borzasztó egy ilyen szomszéd télen, aki olyan nagyon, feltűnően bírja a hideget. Megjegyzem, ez a Kontáné különben derék asszony. Tavasszal, ősszel és nyáron egész jól megférek vele. Ilyenkor szelíd, halk és öreg. Egyedül él a kuckójában, névtelenül és nagy havakról, jégvirágokról álmodik.

De ha közeledik a tél, Kontáné elviselhetetlen lesz. Hirtelen megélénkül és kivirágzik. Színes lesz és csapongó, mint egy pille, amely most bújt ki a bábjából. Meg is nő ilyenkor és meg is fiatalodik, istenuccse! Úgy december eleje táján, amikor én már kivettem a télikabátomat a naftalinból, és fázósan összehúzódzkodva lopakodom le a lépcsőn, Kontáné kartonruhában szalad át zsemléért, és fitymálkozva rikkant rám:

— Csak nem fázik, szomszéd úr! Hol van még a tél! Majd ha jönnek azok a jó húszfokos, csontkemény hidegek, meg a méteres hó! Az igen! Aztat szeretem én!

Az idei tél elég rosszul kezdődött Kontánénak. Már a karácsony is elmúlt, de se jég, se hó, még egy valamirevaló északi szél sem fújt. El is volt keseredve a szomszédasszony, olyan csendes lett, mint májusban. Csak néha volt egy kis öröme, ha engem megpillantott veres orrommal, mert én persze, akkor is fáztam. Na, de megjöttek a hidegek, nem hiába imádkozott Kontáné a rádiónál. Amikor már mínusz négy-öt fok volt reggel, Kontáné sokkal vidámabban fickándozott a gangon.

— Már ez is hideg? — kacagott gúnyosan a szemem közé. — Éppen most vetettem le a kötött kabátomat, mert olyan melegem van... Majd, ha tizenöt fok lesz, meg húsz, és a verebek kővé fagyva esnek le a fáról...

Aztán megjött a fagyhullám, éjszaka tizennégy-tizenhat fokig is leszaladt a higany a nulla alá. A meteorológiai intézet reggeltől estig ijesztgette az embereket, akik vacogva és imádkozva bújtak a paplan alá. Én, ha elmentem hazulról, felöltöttem didergő testemre egész ruhatáramat. Kontáné, most élte világát. Egész nap a gangon és a ház körül ugrándozott csupasz lábszárán csattogó papucsával. Csak egy rövidke kötött kabát volt rajta, kilátszott belőle meztelen karja, mely lila volt és kék, mint a posztó. De a hangja vidáman csilingelt:

— Hahhahaha! Ez a jó friss idő, ez való a magyar embernek! Nem az a köd, meg lucsok... Éjfélre húsz fokot jósolt a meteorológia... Ha tél, legyen tél! Nem igaz?

Kontáné ezen a télen legenda lett az utcánkban. Babonás tisztelettel néztük, hogyan tapodja a havat lilás lábikráival, s hogyan hány fittyet szélnek, fagynak, zúzmarának.

Egy este üzent nekem Kontáné, hogy látogassam meg, mert betegen fekszik. Vastag dunyhák és párnák között egy egészen megváltozott Kontáné nyöszörgött. Sápadt volt, karikásszemű, árnyéka önmagának. Arcán jeges rémülettel jajveszékelt:

— Jaj, végem van nekem, szomszéd úr. Már a végrendeletemet is megírtam. Csupa tűz a testem, mégis fázom, meg fogok halni...

Nagynehezen lelket öntöttem belé. Megmagyaráztam neki, hogy ha nem ugrált volna pucéran a hóban, akkor biztosan nem is fázott volna meg. Egy ötven éves asszonynak vigyáznia kell magára, még akkor is, ha bírja a hideget. Kontáné hálás tekintettel, vacogva nézett rám a dunyha alól. Két szeméből csorogtak a hála könnyei.

Néhány nap múlva, egy zimankós este, fagyott arccal, dideregve érkeztem haza. A kapuban Kontáné fogadott, rövid rékliben, csupasz lábszárral, csattogó papucsában. Szeme csillogott, szájából vastagon dőlt a pára:

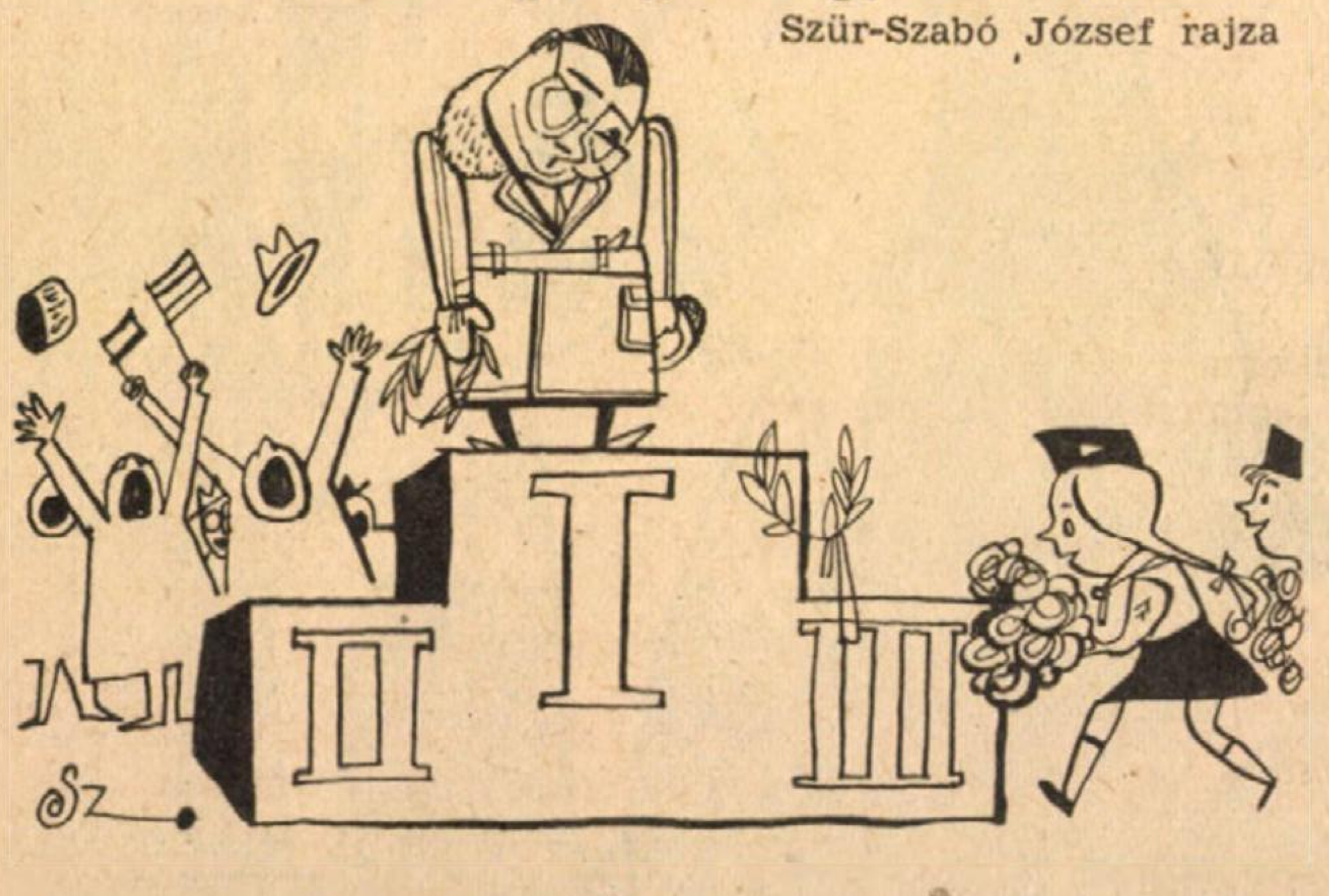
— Hahaha! Csak nem fázik, szomszéd úr? Ez a jó friss idő! Éjjel hóvihar lesz az egész országban. Bemondta a Rádió.

Diadalmasan rám kacsintott, és benyomott a szájába egy marék havat. Tudomásul kellett vennem, hogy Kontáné továbbra is bírja a hideget. Istenem, istenem, mikor lesz már tavasz?

Gádor Béla

A téli olimpia pesti győztese,

Szür-Szabó József rajza

aki helyesen tudta kiejteni azt, hogy az olimpia színhelye Squaw Valley.

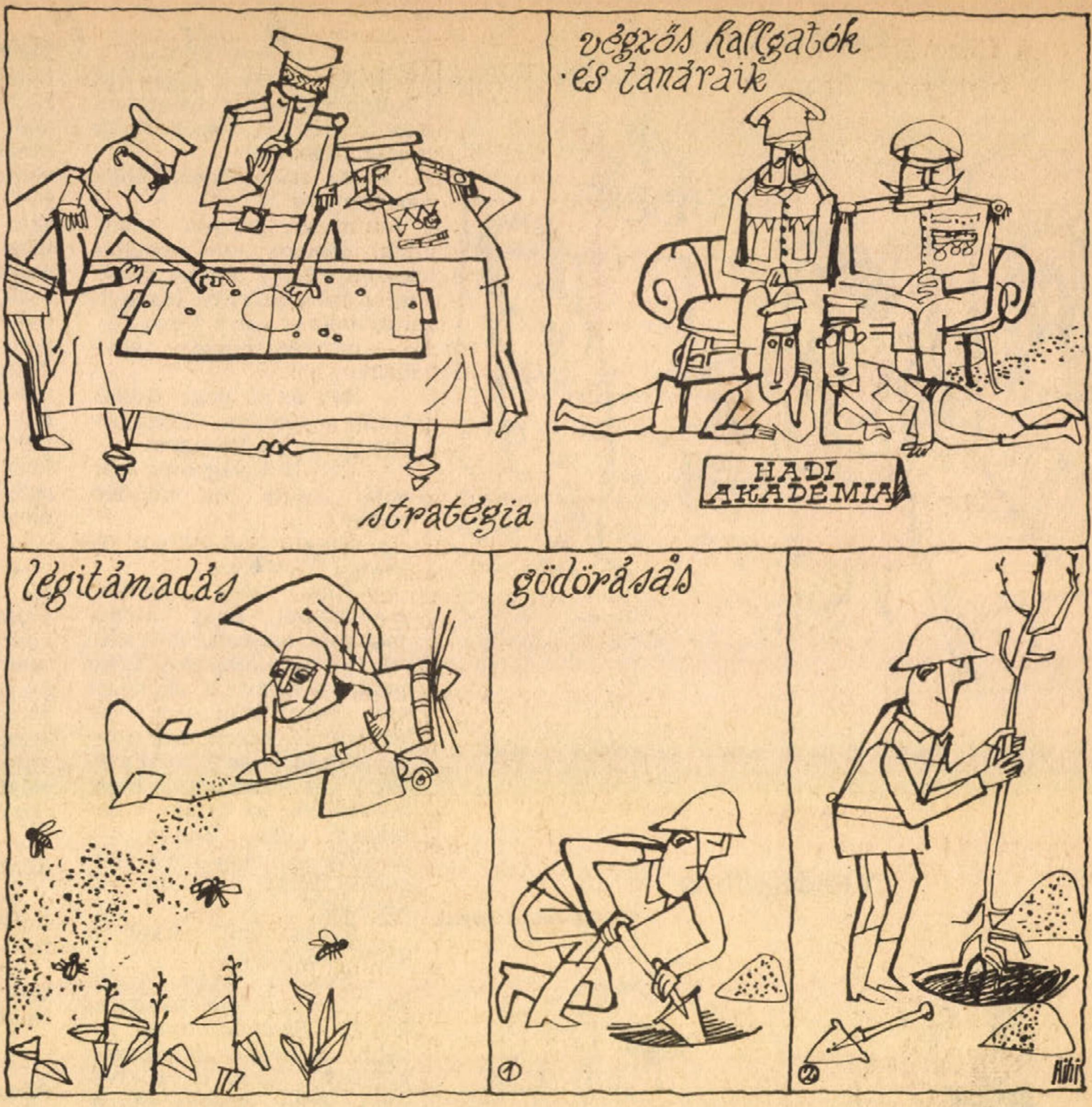
Szokatlan eset

Várnai György rajza

— ...de ha a tanító bácsi nem ilyen elnéző, még két tantárgyból megbuktam volna.

Leszerelési rajzok

Hegedűs István rajzai

Sztyepan Olejnyik:

A futball és az anyósom

„Szíves üdvözlet a Paprikától" — üzeni olvasóinknak, kedves vendégünk, Sz. I. Olejnyik, Sztálin-díjas és Lenin-rendes író, a Kievben megjelenő „Perec" (Paprika) című szatirikus testvérlapunk szerkesztője, aki az ukrán kulturális delegációval érkezett hazánkba és meglátogatta szerkesztőségünket. Látogatása alkalmából közöljük az alábbi versét.

Kölyökkoromtól szurkolok,
Ha lelátó zúg, csont reccsen.
Másutt üdülni sem tudok,
Csak a labdarúgó-meccsen.

Megnősültem, nincs semmi baj,
Hanem átok ül a sporton:
Ha meccsre indulnék — hajaj,
Az anyósom szörnyű zordon.

Dühöng, morog és egyre csak
A régi lemezt pergeti:
— Ez vő?
Ez férj?
Pocsék alak!
Asszony helyett gól kell neki! —

És már a nőm is „lyukra játszik",
Már ő is mérges,
ő is pedzi.
Az egész stílusáról látszik,
Hogy a jó anyja gyúrja, edzi.

Nos, egy szegény férj mit tehet?
Valamit ki kell eszelni!
Csak egy jó testcsellel lehet
A támadást leszerelni.

S íme, a váratlan roham.
Hat órakor,
szombat este
Elmondom, hogy két jegyem van
A Dinamó–Szpartak meccsre.

Aztán egy szöktetés balra:
Sajnos dolgom van, nem megyek.
S vacsoránál az asztalra
Ki is teszem a két jegyet.

Lelkem dalol e látványra:
Fogja és elteszi zsebre,
Aztán rászól a lányára,
Vagyis az én bé nejemre.

— Végy kabátot frissen, fessen!
Hol az ernyő?
A kalucsni?
Nehogy a pénz kárbavesszen,
Ha ő nem megy: kimegyünk mi!

S íme: vagy két óra múlva
Ajtó nyílik, ő siet be
S menten nyakamba borulva
Hajrát bömböl a fülembe.

— Két gólt lőttünk! — ujjong, örül
— Kettő-nullra vertük őket!
S diadallal járja körül
A házbeli szomszédnőket.

Jaj, úgy látszik, öngólt lőttem.
Csak hogy nyugton sose legyek,
Most akkor ront rám dühödten,
Hogyha nem szereztem jegyet.

— Hol van a jegy?
Szégyelld magad!
Nem megmondtam csendben, szépen?
Válogatott vagy klubcsapat,
Ott kell lennünk mindenképpen.

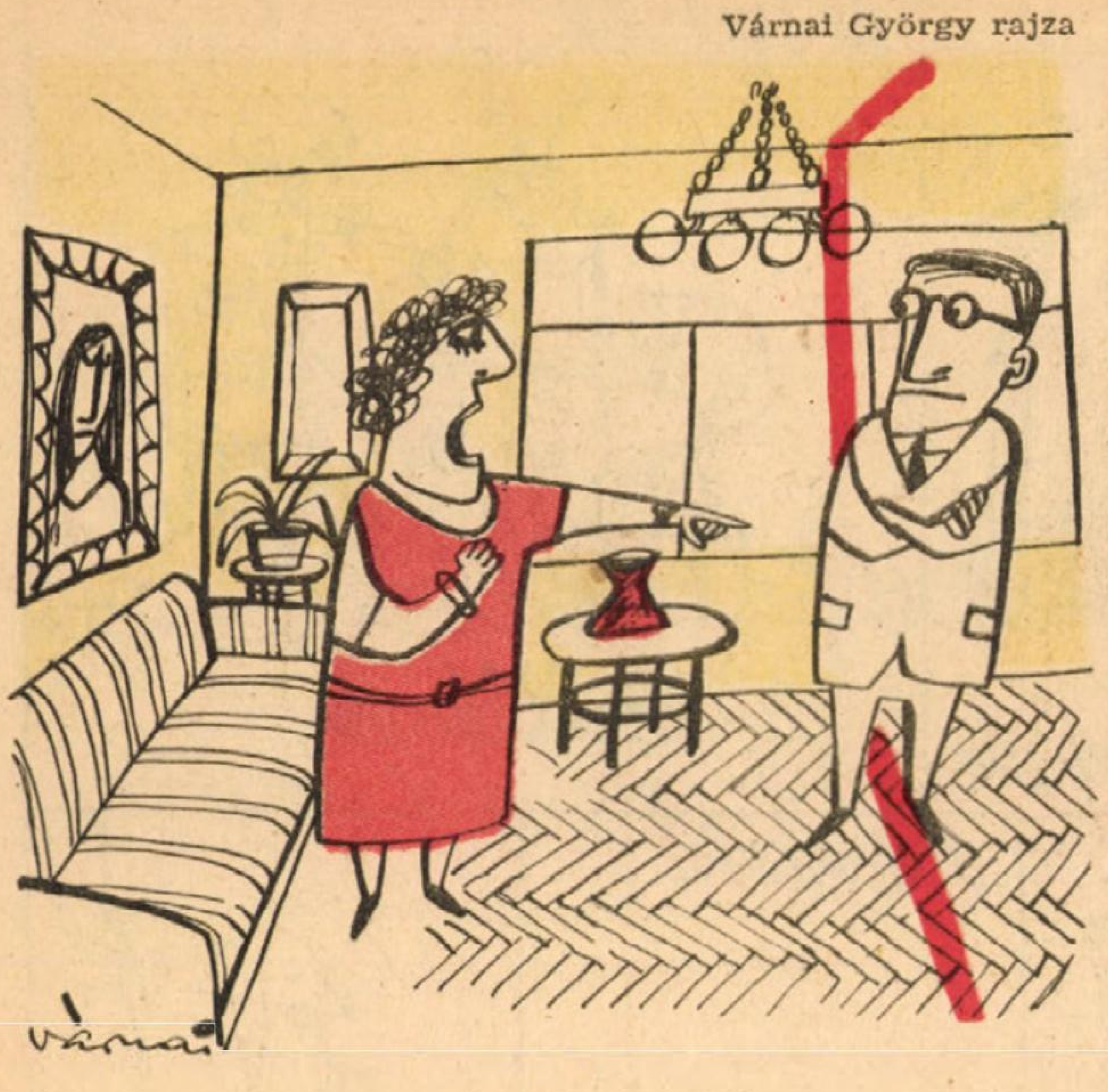
Házisárkányomnak már csak
Egy a szenvedélye:
sok gól!
Ugye nevettek, sporttársak,
Mikor a tizedik sorból
Éles női hang tör elő:
— Most lőj:
Ne hagyd!
Most menj rája!
Becsszavamra mondom: ez ő!
Az ő édes hangocskája!

Node győztem: ez nem vitás.
Ma már szent a béke otthon.
Imígy lett a labdarúgás
Énnekem családi sportom.

Radó György fordítása

Családi vihar

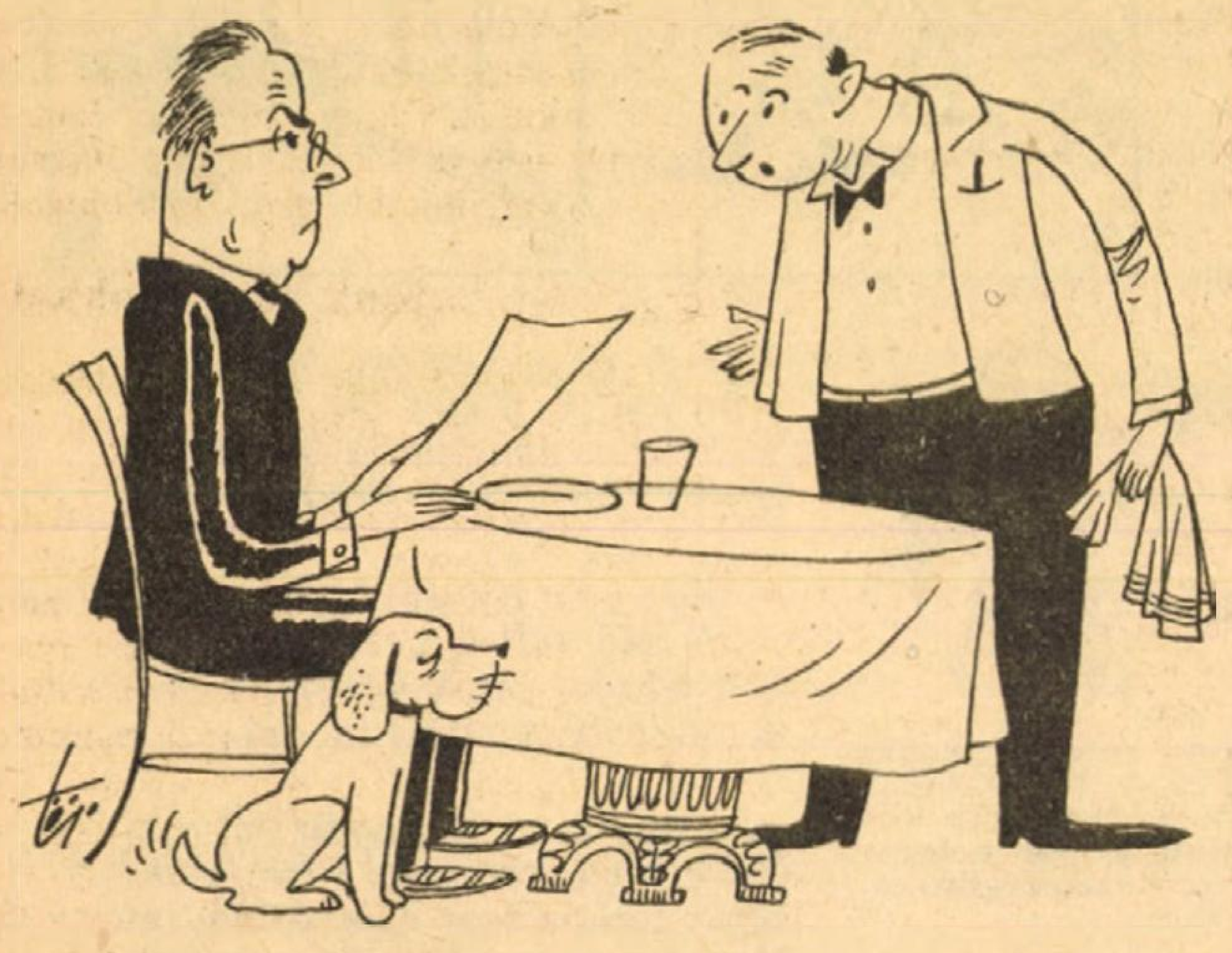
Várnai György rajza

– Azonnal takarodj ki az én tizenkét négyzetméteremből!

Vendéglőben

Török János rajza

– Ugatni tetszett?!

Ketten beszélnek

— Á, á, csak nem Ács Zoltán rajztanár úrhoz van szerencsém, a *Vörös Tinta* című filmből?

— De igen. Éppen hogy én vagyok.

— Nahát milyen véletlen! Éppen azon gondolkodtam, hogy miként viselte el ön a szörnyű bánatot, s íme most elém toppan.

— Milyen bánatra gondol?

— Hát arra, hogy Kádár Mária elutazott Tiszacserénybe, s önt itthagyta.

— Ja? Hol vagyunk már attól! Azóta sok minden történt.

— Éppen erre voltam kíváncsi. Meséljen.

— Hát, szóval, amikor megtudtam, hogy Mária magamra hagyott, noha szeret, teljesen letörtem. Lógó orral mászkáltam naphosszat, még enni sem volt kedvem. A végén még a feleségem is — az a szent asszony — megunta, hogy folyton lóg az orrom, s kifakadt: „Te, Zoltán — mondta —, nem lehet idegekkel bírni a te fancsali képedet."

— Igaza volt annak a szent asszonynak.

— Persze, hogy igaza volt. De hát mit tehettem volna? Szomorkodtam tovább. A végén az asszony kidobott. Nem bírta elviselni, hogy folyton Mária jár a fejemben.

— Igaza volt.

— Persze hogy igaza volt. Azt mondta, menjek inkább a fenébe.

— És maga?

— Nem mentem a fenébe, hanem leutaztam Tiszacserénybe.

— Tudtam! Tudtam!

— De félúton, Tiszabököd állomáson találkoztam Máriával. Ő éppen akkor jött fel Pestre.

— Ne beszéljen! Miért?

— Miattam. Sírva borultunk egymás nyakába. Mondom neki: drága Máriám, a film ott ért véget, ahol a társadalmi morál megkívánja, de hát a mi életünket mégiscsak mi éljük, s ha egyszer úgy érezzük, hogy megtaláltuk az igazi boldogságot, nem mondhatunk le róla, hiszen csak egy életünk van, nem igaz? De igaz — mondta erre ő — csakhogy a Timár József olyan fennkölt szavakkal búcsúztatta, most mit csináljon? Mondtam neki: hát persze, hogy fennkölt szavakkal, de azt is csak megírták neki. Más az élet, más a film.

— És mi lett aztán?

— Az egyetlen becsületes utat választottuk: elváltam és nőül vettem Máriát. A feleségem állásba ment, és segítem is őt havonta bizonyos összeggel. Mondja meg őszintén: tisztességesebb eljárás lett volna otthon laknom, és folyton Máriához kívánkoznom?

— Tudja a fene. Nehéz kérdés.

— Azt meghiszem. Látja, a film sem felelt rá őszintén.

— Hanem egyet nem értek. Ön ugye általános iskolai rajztanár.

— Igen.

— Láttam, szép nagy lakása van, mindenük van, a felesége nem dolgozott, mindannyian nagyszerűen öltöztek, önnek meg egyenesen remek szép ruhái vannak, legalább hat pompás öltönyt láttam magán. És most még a feleségét is támogatni fogja.

— Igen. Na és?

— És ez mind a rajztanári fizetéséből?

— Természetesen.

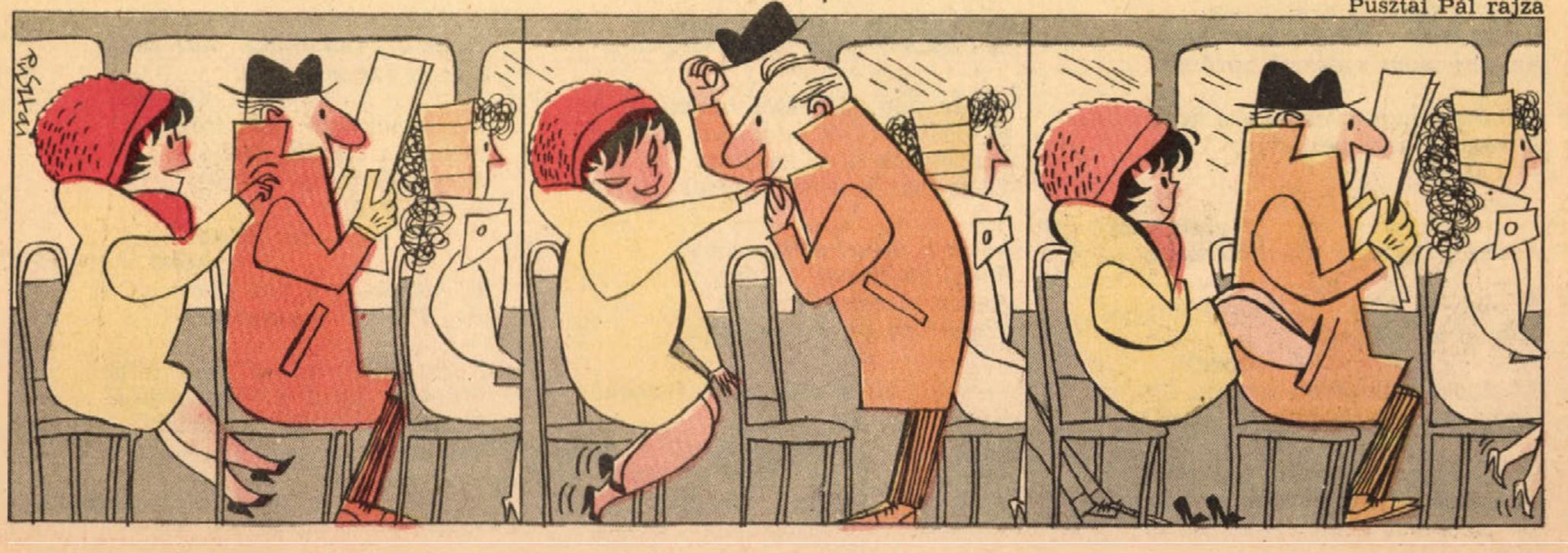
— Dehát hol rajztanár ön?

— Filmen, uram! Filmen!

Tabi László

Ilcika fázik

Pusztai Pál rajza

Ezt olvastuk

Érdekes halgyűjtemény

„Bővült a tengeri halak gyűjteménye: bíborcsigák, homárok, egy languszta és tengeri pókok érkeztek Triesztből” – írja a Népszabadság. Csak az a kérdés, vajon a csigákkal, a rákokkal, vagy pedig a pókokkal bővült-e a halgyűjtemény?

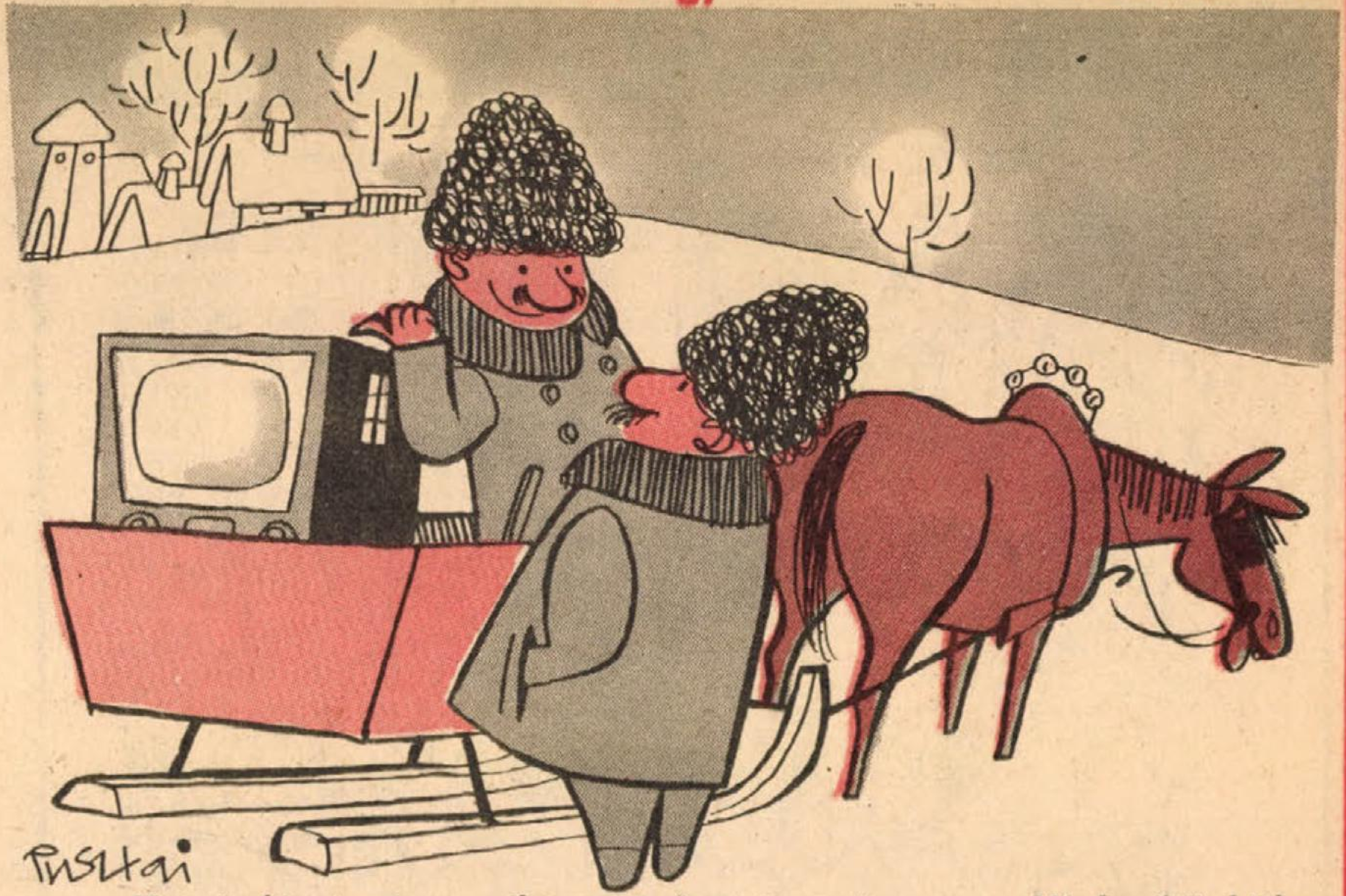
Bonyolult jubileum

Óbudai pogácsasütő versenyről ad hírt az Esti Hírlap, s azt is közli, hogy a nemes versengést *„az utolsó várbeli pogácsasütő, Krempl mester halálának kétszázhatvannyolcadik évfordulójára rendezték.”*

Szerintünk két évet még kellett volna várni a versennyel, hogy a jubileum kerekebb legyen valamivel. Azt pedig nem értjük, hogy miért Óbudán ünnepelték Krempl mestert, ha az a Várban sütötte a pogácsáit?

Ürügy

Pusztai Pál rajza

– Nem is hinné, sógor, milyen szórakoztató masina ez... Minden két hétben elromlik és olyankor felruccanok vele a városba...

Elültetett forgószél

A Népszabadság idéz a Daily Express című angol lap egyik cikkéből, s ebben olvashatjuk az alábbi sajátságos mondatot:

„A mag termő talajba hullt s a belőle keletkezett forgószél megfelelő időben kitör majd.”

Ki magot vet, vihart arat. Az ember csak elülteti, mint az árvácskát, aztán tavasszal jön belőle a szél. Még locsolni sem kell.

Frissítsük fel anyanyelvünket!

„Berlini esték” című riportjában az Ország-Világ munkatársa azt írja többek között: *„A Kurfürstendamm már régen fényárba burkolózott...”* Ez a kifejezés teljesen újszerű. Kár, hogy a cikk írója nem tette hozzá, hogy *a város többi része ugyanakkor sötétbe öltözött.*

Nono!

A Nők Lapja *„Szökik a lány”* című elbeszélésében Szabó Pál azt állítja: *„Egy fényév annyi, amennyit egy gyorsvonat száz kilométeres sebességgel egy év alatt befut.”*

Nem akarunk az írói képzeletnek korlátokat szabni, de azért az olvasót sem szabad félrevezetnie az írónak. Egy fényév ugyanis az a távolság, amelyet a fény fut be egy esztendő alatt. Márpedig az sokszorta hosszabb a gyorsvonat útjánál.

A természet átalakítása

A Népszabadság január 7-i számában közölte, hogy *„Cinkotán kikeltek az első idei csibék”*. Ez nagyon örvendetes dolog, de a továbbiakban viszont azt olvassuk, hogy a csibekeltetést januárban kezdték el. Ez azt jelenti, hogy a szokásos 21 nap helyett a csibék ezúttal hat nap alatt keltek ki. Hiába, a gondos munkának mindig megvan az eredménye!

Üdvözlés kis hibával

A Magyar Nemzet is üdvözölte a *Néphadsereg* című hetilapot, s ennek során azt írta, hogy a lap népi hadseregünk, katonáink, határőreink lapja, s hogy tizennégy oldalon jelenik meg. Érdemes megjegyezni, hogy határőreinknek külön lapjuk van, s a Néphadsereg nem tizennégy, hanem tizenhat oldalas. Az üdvözlet többi állítása megfelel a valóságnak.

Érdemes felfigyelni!

A Hétfői Hírek fenti című rovatában azt közli, hogy megtalálták az 1600 évvel ezelőtt elsüllyedt Epidauros városát, s hogy a várost annak idején az avarok kirabolták, majd 360-ban a tenger árja elsodorta.

Érdemes felfigyelni erre az új felfedezésre. Eddig ugyanis úgy tudtuk, hogy az avarok a VI. század közepén tűntek fel először a Volgánál. *Nagyon* érdekes, hogy ezt megelőzően kétszáz évvel már betörtek Itáliába. Vagy talán a hunok voltak? Ha nem a Hétfői Hírek állítaná az ellenkezőjét, inkább erre gondolnánk.

Meggyűlt a bajunk az állatokkal

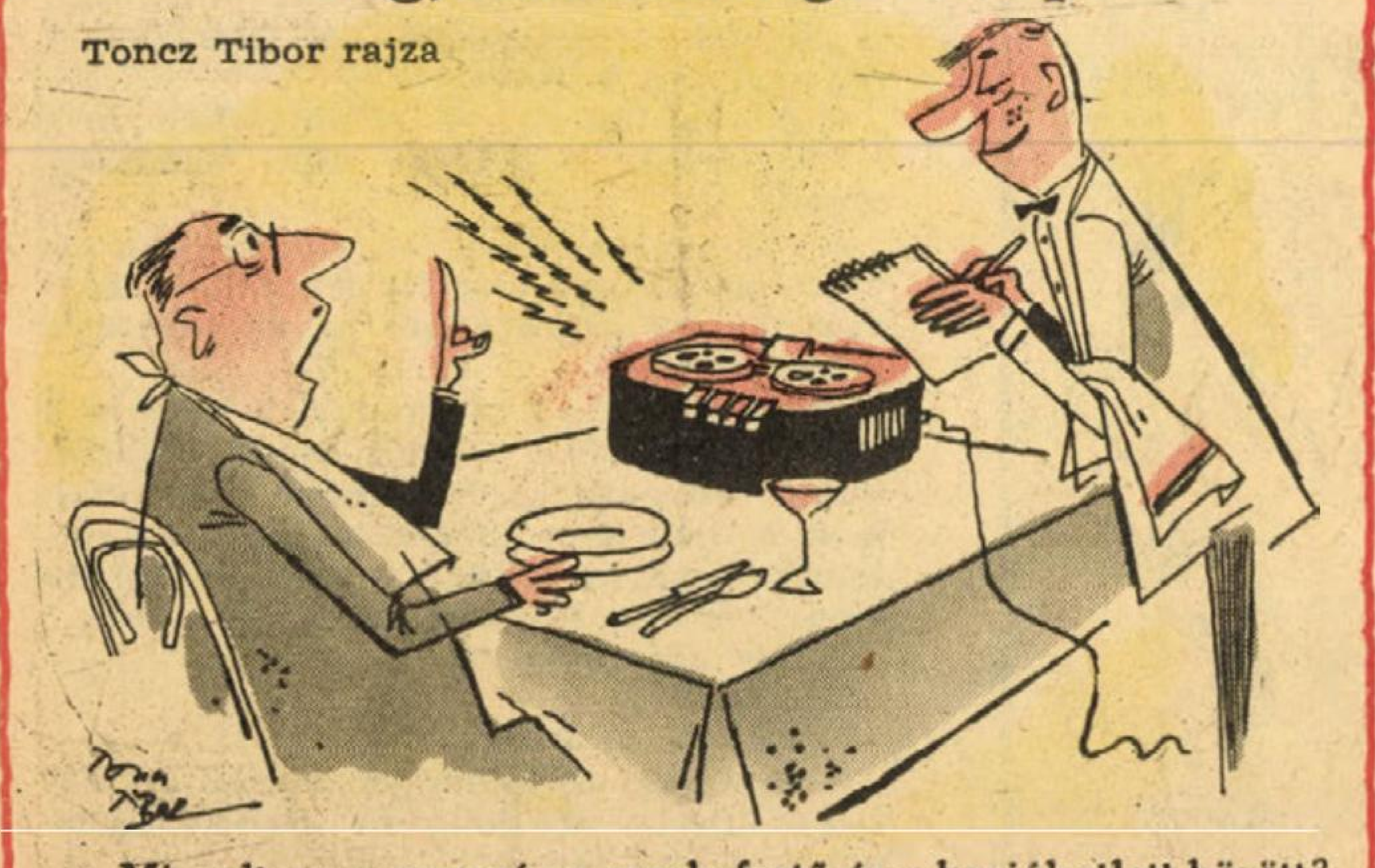
Karcolatot közöltünk a Ludas Matyiban, amelyben azt állítottuk, hogy az Operaház mellett oroszlán van. Mint azt helyszíni szemlén kiderítettük, az illető csak hátulról oroszlán, elölről szfinksz.

Számos olvasónk figyelmeztetett arra is, hogy a tinó nem hímnemű, mert ivartalanítva van. Nézetünk szerint fogalmilag mégis hím állat, habár ezt a megtisztelő feladatát teljesíteni nem is tudja. De meghajlunk a szakemberek véleménye előtt a tekintetben is, hogy az ország egyes vidékein az „üsző-tinó” elnevezés is használatos, s ily módon a derék Szegfű, akiről szó volt, akár előhasi is lehetett.

Dr. Árgus

Megjelent a hangos étlap

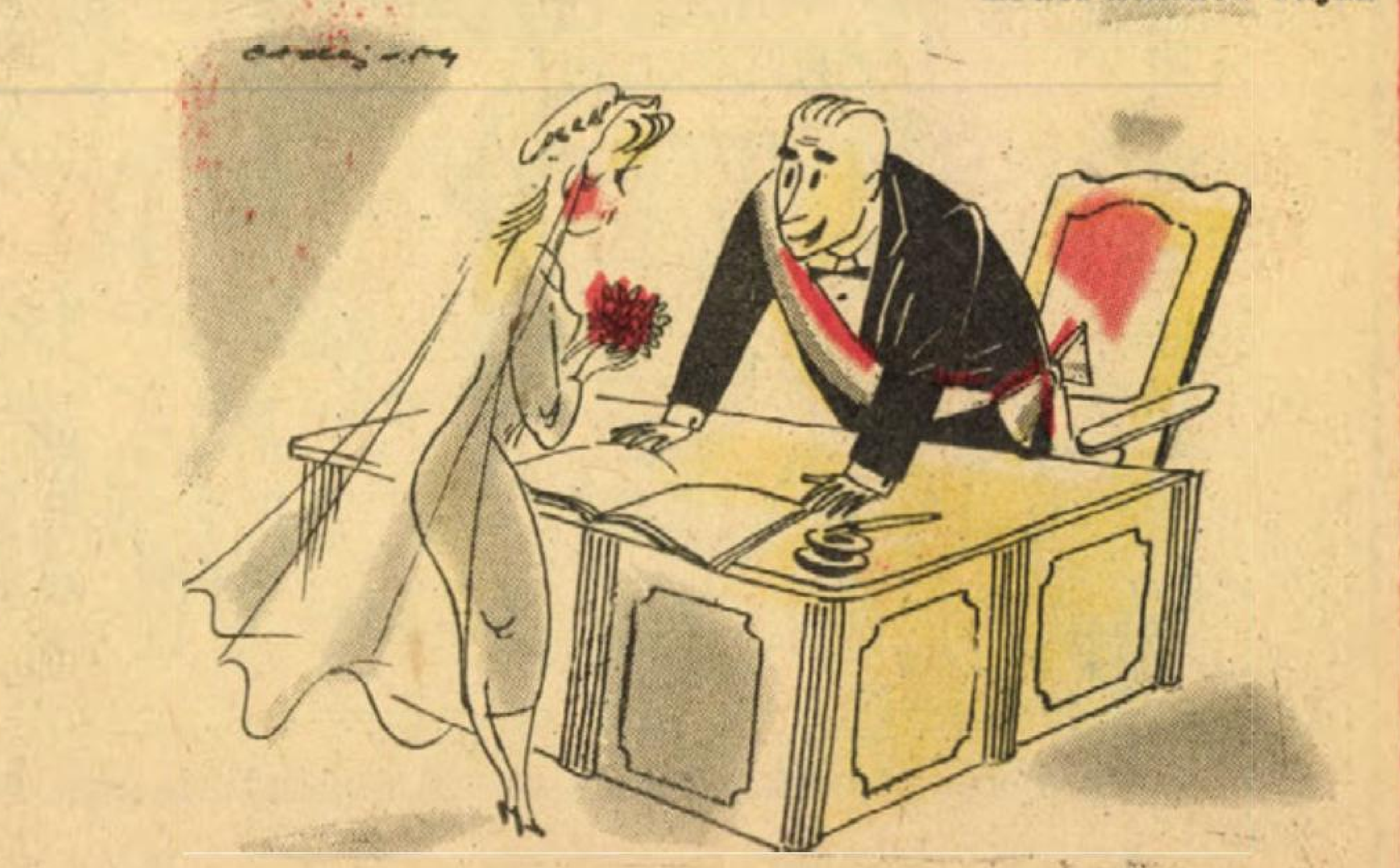
Tonez Tibor rajza

– Mi volt az a sercegés a marhafartő és a borjúkotlett között?
– Az a sült liba volt, kérem, de már elfogyott...

Önkiszolgáló házasságkötő-terem

Erdei Sándor rajza

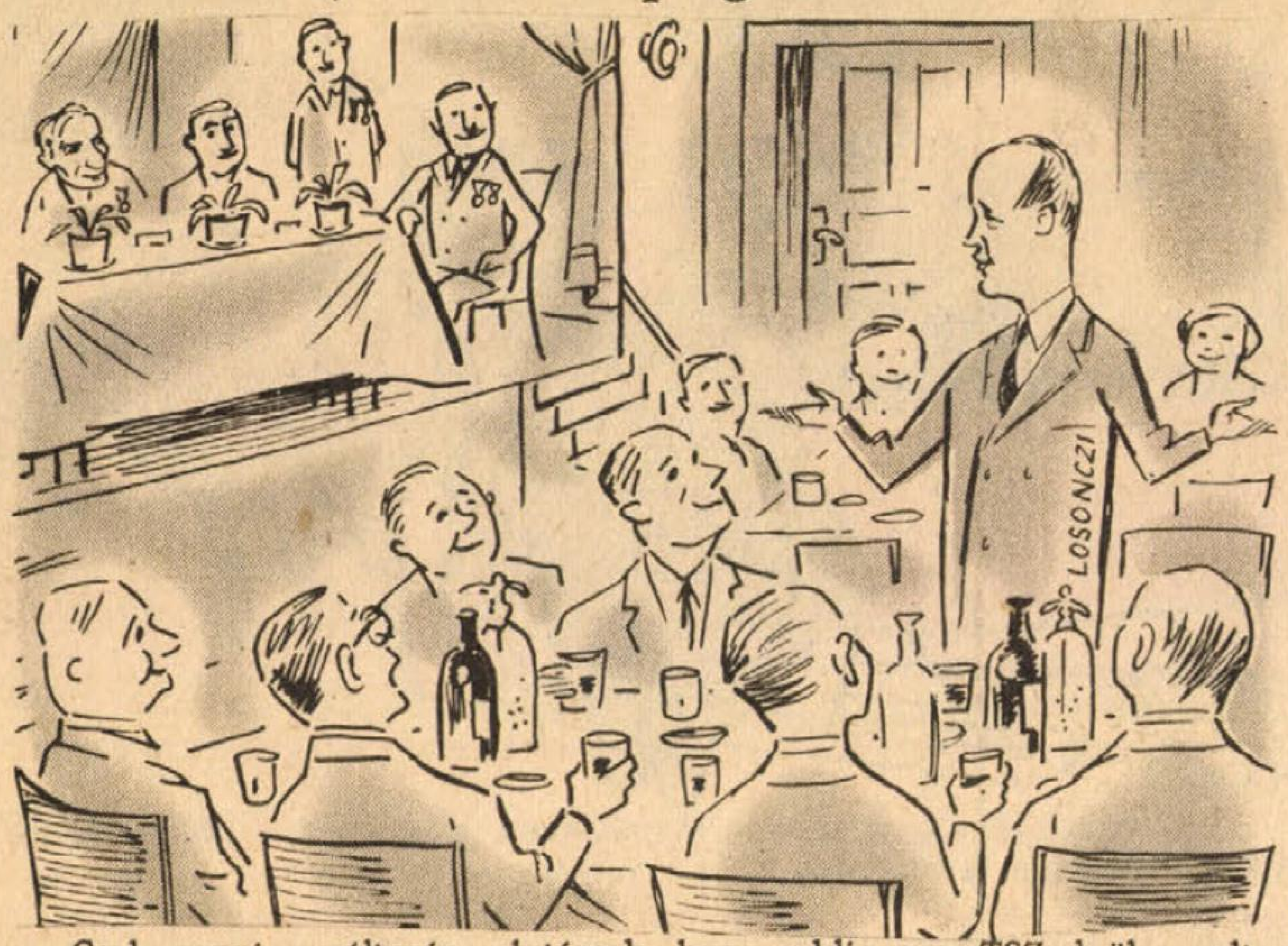

– Mancika akarsz a feleségem lenni?

Kisbéren jártunk

Szegő Gizi rajzai

Az új miniszter programot adott

– Csak annyi a változás, elvtársak, hogy eddig egy TSZ-elnöke voltam, most pedig az állami gazdaságban fogok dolgozni . . .

Ahol nem szeretik a kukoricát

– Maga a Kukorica Jáncsi? Nem bánom, lépjen be hozzánk, de nálunk cukorrépát fog termelni . . .

Egyenjogúság

– Ilyen sok osztalékot kaptak az asszonyok? Mennyit kaptak akkor a férfiak?

– Kérdezze meg az asszonyokat. Az övék is náluk van . . .

Taplószívűek

A hétfői hivatal még csendes volt és elhagyatott. A tapperek, tintáskészletek álmosan csillogtak a szeptemberi napfényben, mely a nyitott ablakon át áradt a szobába.

Aztán megjött a daliás tartású Szódás kartárs. Úgy ballonkabátostul ledobta testét egy székre, kihúzta a Népsport legújabb számát és belemerült.

Pókhasával, aranykeretes szemüvegével megérkezett Köhincs kartárs is. Üdvözölte Szódást, kalapját a fogasra akasztotta, elrendezte asztalán a tappert, tintásüvegeket és tollszárakat, leült, felöltötte könyökvédőjét, majd enni kezdett. Ínycsiklandó illatú drága szalámit evett puha kenyérrel.

— Képzeld, micsoda újság — zavarta meg Szódást.

— Na?

— Az éjszaka álmomban egy szép nővel sétáltam. Már régen álmodtam ilyesmit. Hm, koma, még az, hogy sétáltam vele, de mi minden történt azon kívül . . .

— Vén kamasz. Nősülj meg, és nem álmodsz ilyen marhaságokat — hűtötte le kezdődő lelkendezését Szódás, majd hirtelen dühösen az asztalra csapott, úgyhogy még Köhincs is fuldokolni kezdett

az ijedtség miatt cigányútra tévedt falattól.

— Az anyját neki! Micsoda meglepetés! A Csajágröcsögei Traktoros 2:0-ra legyőzte a Mucsai Spartacust! És én, marha, a Spartacusra tippeltem! Megint nem lesz tízes találatom sem.

Ekkor belépett a zömök Veterán kartárs.

— Gyerekek, képzeljétek el, tegnap két ekkorát fogtam — s mutatta, mekkorát. Mármint halat horoggal, mert Veterán szenvedélyes horgász volt.

— Hallatlan! — mondta Finesz kartárs, miután üdvözölte a jelenlevőket és megállapította, hogy Vakarcs még nincs ott. — Micsoda dolgok történnek körülöttünk! Az embernek megáll az esze! Képzeljétek, Vakarcs bement a központba megfúrni engem. Engem, aki minden munkámat olyan becsületesen elvégzem, a múltammal semmi probléma nincs, példás családi életet élek . . . És azt merte rólam állítani ez a senki, ez a nyomorult, hogy ötvenhatban népidemokrácia-ellenes kijelentéseket tettem, meg hogy a hivatal gépírónőjével, a Mancikával összeszűröm a levet.

— Abszurdum . . . — rökönyödtek meg a kartársak —, hogy mik történnek máma!

— Szenzáció, fiúk! — robbant be az utolsó szavaknál Vakarcs kartárs. — Tegnap skerrel kipróbáltam az új televíziós készülékemet.

Csend támadt. Úgy látszik, a kartársak kifogytak hétfő reggeli szenzációikból. Ekkor hirtelen gyerekhangok hasítottak bele a csendbe. Két általános iskolás fiúcska hangja lehetett, akik iskolába menet összetalálkoztak az ablak alatt:

— Szevasz, öregem!

— Szevasz!

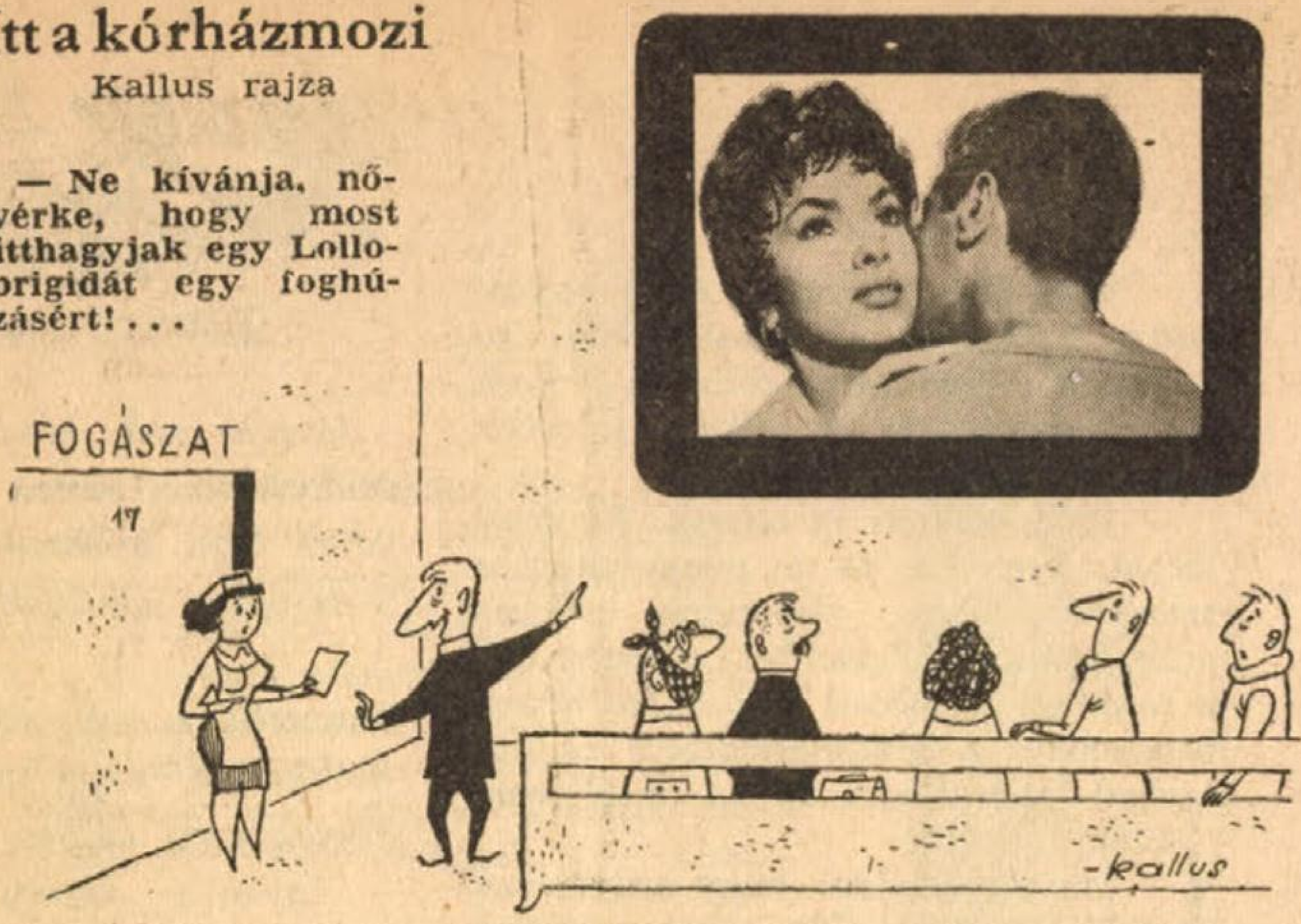
— Hallottad már?

— Hát hogyne hallottam volna! A második szovjet űrrakéta az éjszaka telibe találta a Holdat!

Péteri Lajos

Itt a kórházmozi

Kallus rajza

— Ne kívánja, nővérke, hogy most itthagyjak egy Lollobrigidát egy foghúzásért! . . .

Érdekes törekvések a napi sajtóban!

Nem tudom, vajon más is felfedezi-e újságjaink hasábjain azt a különös jelenséget, hogy amíg egyes, száraznak hitt rovatok a legváratlanabbul, bensőséges és gazdag líraisággal szólalnak meg, másutt éppen az ellenkező meglepetésben van részünk.

Hogyan fogalmazódik meg napjainkban például egy korszerű időjárás-jelentés:

Sör és Perec

„A hegyek csúcsain még fátyolos köd szitál, de már ott jő felette az enyhet adó Csendes-óceáni légtömeg. Ez a légtömeg melengette egykor talán az [illegible] is, e tengerbe süllyedt földrészt. Süllyed a barométer is; a meteorológus gondolatai jó idő felé áramlanak. Ezévben is megjő a tavasz és megjő majd a nyár is, fogy a sör és a perec, gyermekkacagástól lesz hangos az atmoszféra. A hőmérséklet plusz két fok."

Vagy lássunk egy piaci jelentést:

„Sörbet, füge, pálma, sok déli gyümölcs.
Jóillatú fűszer és drága kenőcs,
Érkezett még harminc vagon téli alma,
A piacokon tornyos a pecsenyekacsa halma,
Van burgonya már, van paprika, répa, retek,
A zöldségfelhozatal meg egyenesen remek, –
Jelenthetjük emelt fővel, büszke hittel:
Márciusig el vagyunk látva Mirelittel,
S kivirul még az ég is!:
Kapható elegendő zsiradék is!"

Ezzel szemben mit olvashatunk a kultúrrovatokban:

Eredményesen tárgyalt Jenő Gizikével

(Elbeszélés)

Mint Kovácsné jelenti a harmadik emelet kettőből, Jenő a tegnap esti órákban felkereste Gizikét és félórás eszmecserét folytatott vele. A beszélgetés korlátozott tárgykörre szorítkozott, és mindösszesze Jenő és Gizike kapcsolatára tért ki. Jenő kijelentette, hogy szerelme Gizike iránt állandóan fejlődik és erősödik, és célja e kapcsolatok továbbfejlesztése. Gizike álláspontja megegyezett Jenőével. Meggyőződésem – hangsúlyozta Gizike –, hogy a házasság a kettőnk kapcsolatának egyetlen helyes útja. A két fiatal a kerületi tanácsnál hathatós intézkedéseket követel főbérleti lakás kiutalása végett.

Vers

Villamos-megálló

Arra kérem a Fővárosi
Villamosvasút illetékeseit,
Hogy a Béke úti aluljárónál,
Ahol a megálló is van,

Álljon meg a villamos.
Mi, akik Pilisvörösvárról
És környékéről járunk
Újpestre és Angyalföldre,
400—500 méterre kell
Gyalogolnunk a pályaudvarról
A legközelebbi
Villamosmegállóhoz.

Irta: Kelemen Lajos
sokan mások és
Somogyi Pál

A jószívű USA

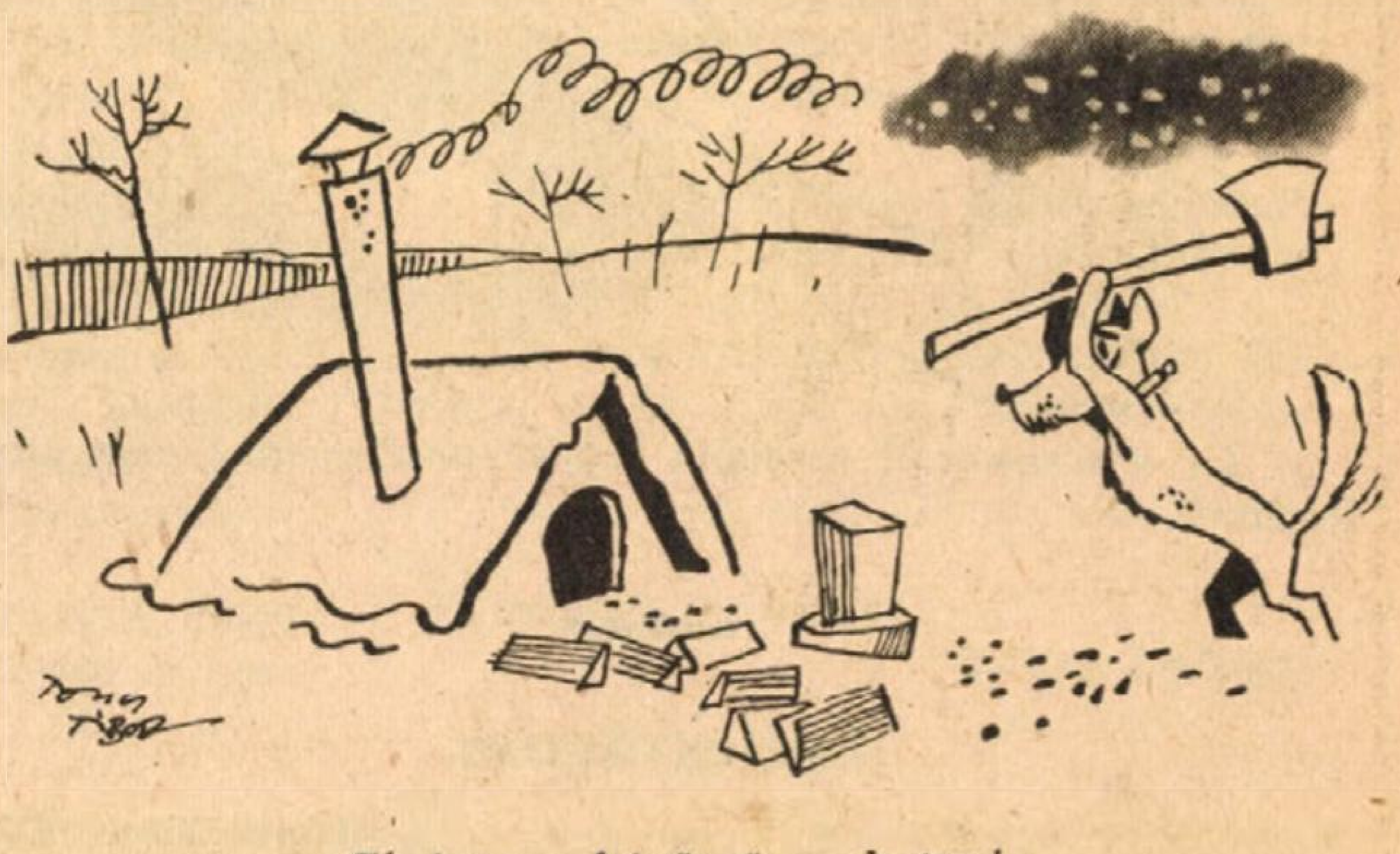
Erdei Sándor rajza

– Itt van még egy, ne mondd, hogy fukar vagyok . . .

Mínusz 10 fok

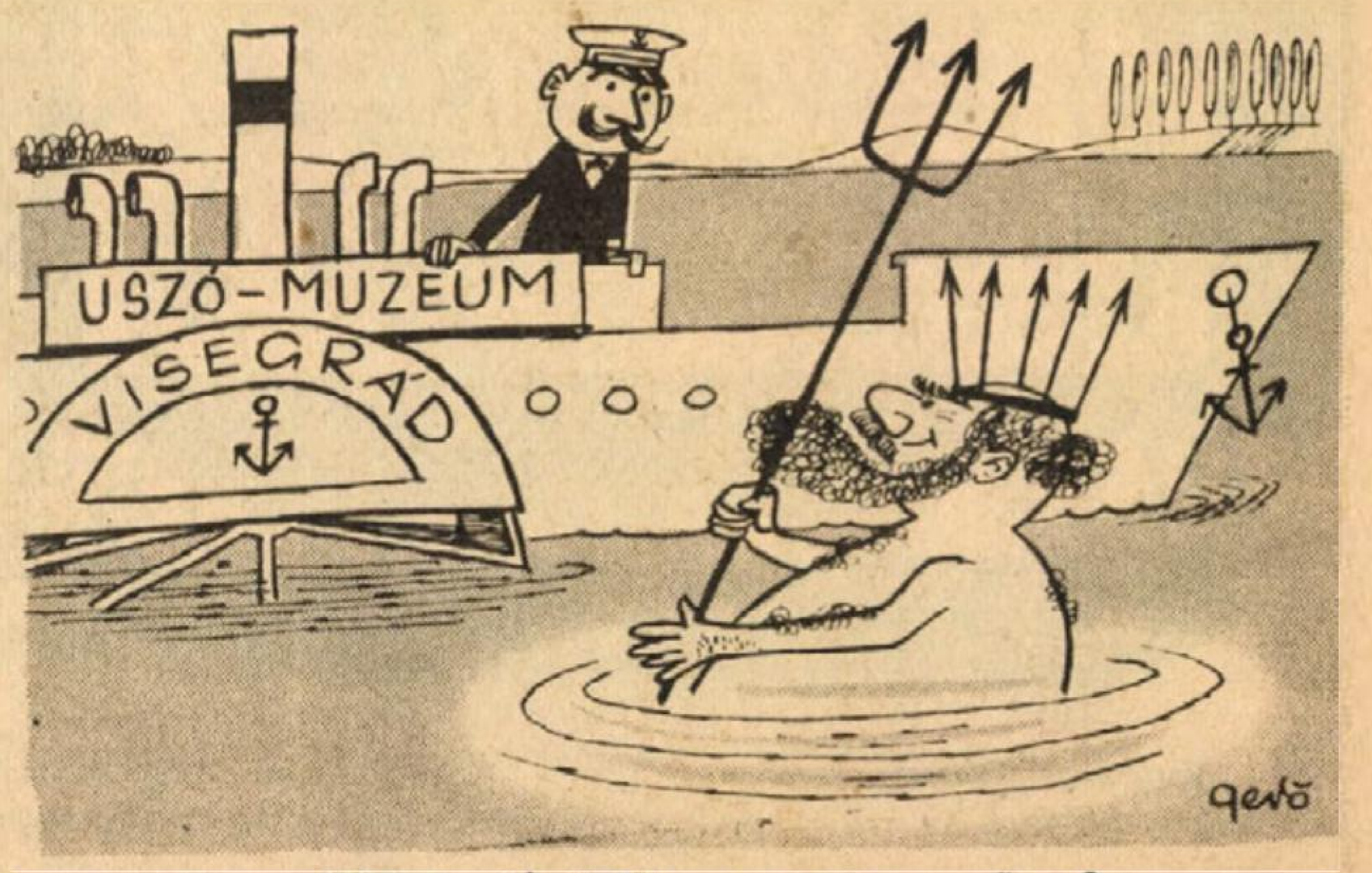
Toncz Tibor rajza

– Elvégre a házőrző se kutya! . . .

Ha majd meglesz az úszó-múzeum

Gerő Sándor rajza

– Nincs szükségük egy múzeum-őrre?

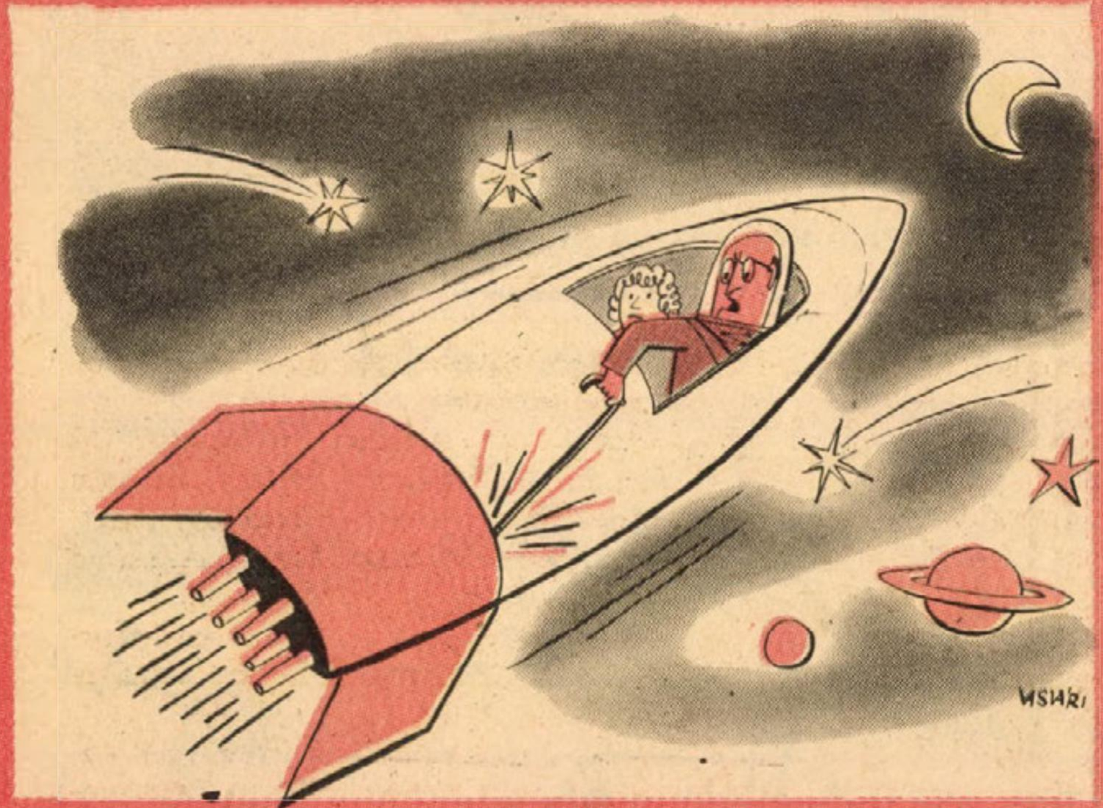
A szabin nők elrablása

Kaján Tibor rajza

Ezek a mai űrhajók!

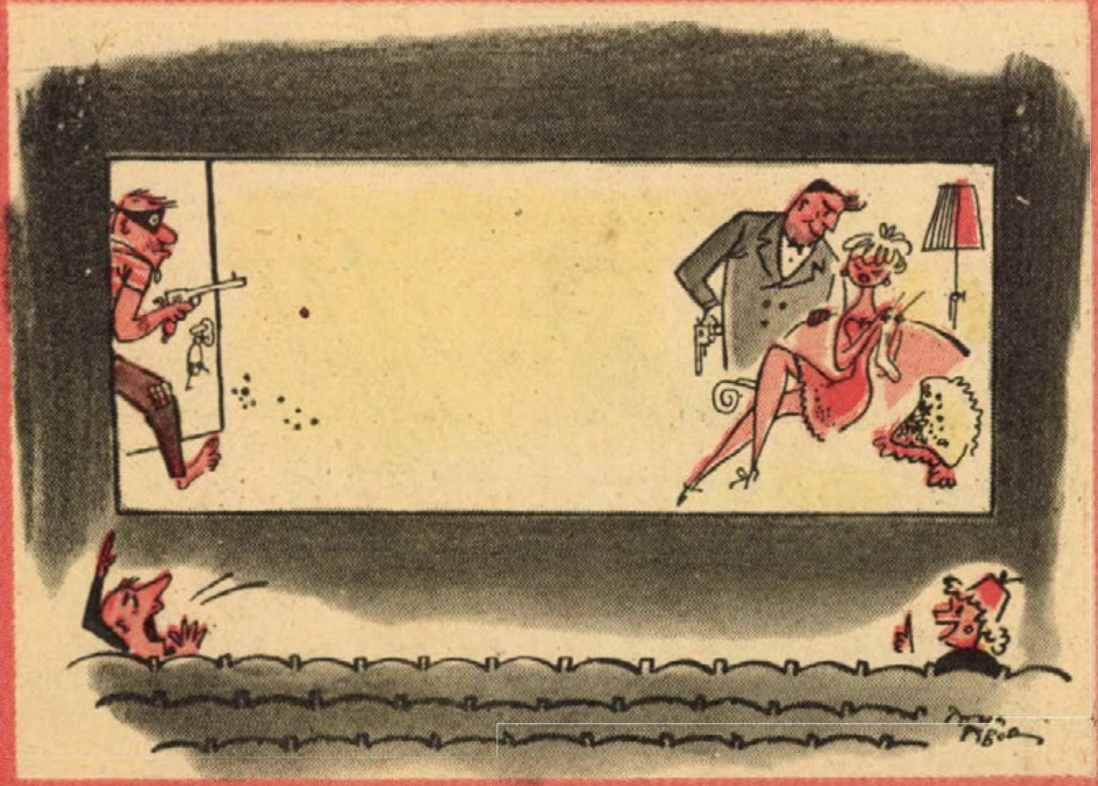
Vasvári Anna rajza

– Ez a nyomorult második lépcső már megint nem akar leválni! . . :

Szélesvásznon

Toncz Tibor rajza

– Vigyázz, Manci, itt jön a gyilkos! . . .

– Ne izgulj, Lajos, Lolo nincs egyedül . . .

A mestermunka

Elkészült művével, és gyönyörködve szemlélte alkotását. Fiatal tanítványa elragadtatva dicsérte a mester munkáját, és az alkotó jólesően jegyezte meg:

– Igen, nekem is tetszik. És mert látom, hogy te is a nyomdokomba szeretnél lépni, elmondok néhány műhelytitkot. Elsősorban szeretni kell a munkát. Vigyázni kell a szerkezeti beosztásra, a hangulatkeltésre és nem szabad idegenkedni új szavaktól sem.

Elábrándozott:

– Ha elgondolom, hogy milyen sok új szót alkottam! Olyanokat, amelyek azóta átmentek a köztudatba, és amelyeket oly sokan írtak le utánam! Fontos, hogy minden a helyén legyen. És ötletek kellenek. El a sablonoktól! Persze választékosan kell kifejeznünk magunkat. Úgy nagyobb a siker.

– Ma is alkotott valamilyen új szót? – kérdezte tiszteletteljes hangon a másik.

– Hogyne. Érdekes szó . . . Aranymetélt. Hogy hangzik?

– Gyönyörű. Aranymetélt . . . Az ember szinte érzi a szájában. Aranymetélt. Én diós, mézes, tojásos tésztára gondolok, ha olvasom. Aranymetélt. Csodálatos!

– Igen, nekem is tetszik – mondta a mester, és végigsimított a kéziratpapiroson.

Azután a felelősségről beszélt, megbélyegezte a nyugatimádatot, azokat, akik halmozzák az idegen szavakat, akiknek írásait csak azok értik meg, akik tökéletesen bírják a francia nyelvet.

– Nálam ilyesmi nincs. Az én szavaimat egyformán megérti az egyetemi tanár és az alföldi földműves is.

Közelebb hajolt tanítványához:

– Hát nem egyszerűbb – magyarázta –, ha Beauf filets a la Comte D'Orsay helyett azt írom, hogy párolt marhaszelet?

És újra tollat véve a kezébe, alákanyarította műve alá a nevét. Így: „Nagy István, étlapíró."

Palásti László

Disznótor 1960-ban

Idézzük csak, régen így volt:
Malackorban vettek hízót,
adtak neki becenevet,
S az egész ház kedvence lett.

Krumplit kapott reggelire.
Reszkettek, hogy megeszi-e?
Főztek neki délben, este –
– Egyél! – kérték térdre esve.

A porcfűért hét határba
Ment a háznép. Aktatáska,
Hátizsák és ütött-kopott
Retikül – mind füvet hozott.

Be volt osztva: ki, mikor, mit
Vigyen neki, hogyha ordít;
Ki vakarja hízelegve
S vidítsa, ha rossz a kedve.

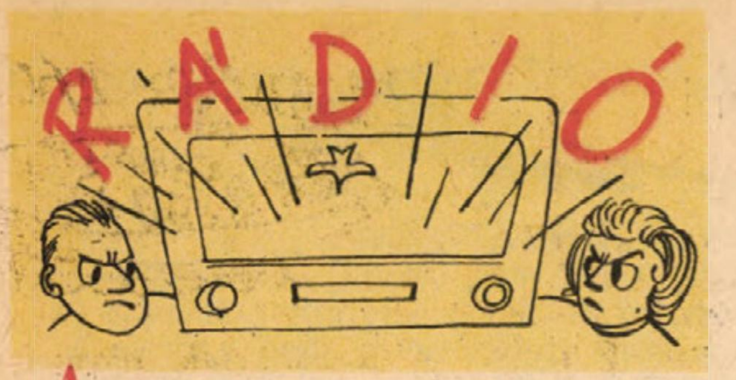
Majd, amikor jött a gyásznap,
A böllérek szúrtak, vágtak,
A háznép meg belesírt a
Kocsonyába meg a zsírba . . .

Ma? – Az ember, ó, de boldog,
Felhívja a hentesboltot,
Rendel négy-öt „belsőséget"
Egy kis házi hurka végett.

Rendel hájat – lesz tepertő.
Dúskálhat a kényes bendő.
Rendel húst is. – lesz belőle
Házi kolbász sülve, főve.

A disznótor így nem gyásznap.
Örömünnep minden háznak.
Eszik a sok víg családtag,
S disznót – élve – nem is láttak!

K. Tóth Lenke

Ahogy hazaérek, bekapcsolom a rádiót, aztán leveszem a kabátomat. Mozart-muzsika. Bemegyek a fürdőszobába, a zene utánam jön, bemegyek a konyhába, a dallamok utánam hömpölyögnek.

Hazajön a feleségem, Mozart-muzsika fogadja. Elébe tipegek, mint egy hajdani, rizsporos hajú, copfos gavallér, és szertartásosan kezet csókolok. A zene átölel minket.

Aztán leülök újságot olvasni, a rádió szól, sajnos, már vége a zenének, valaki valamiről beszél. Olvasom az újságot, a feleségem vacsorát főz, és a rádióban egy recsegő férfihang előadást tart, nem tudom, miről, mert újságot olvasok.

Kisvártatva a feleségem kérdez valamit, legalábbis, mintha az ő hangját hallottam volna, de nem értem, mit mond, mert egy magasfekvésű női hang ordít valamiért a rádióban, de hogy miért ordít, azt nem tudom, mert én újságot olvasok, és a feleségem beszél hozzám a konyhából, de hogy mit akar, azt nem tudom, mert hangosan szól a rádió.

– Mondtál valamit? – kiáltok a feleségemnek.

A választ nem hallom. Lehet, hogy nem is hallotta a kérdésemet. Olvasom tovább az újságot. A rádió szól: valami színdarabot adnak, de lehet, hogy nem színdarabot adnak. Nem tudok odafigyelni, mert a feleségem kiabál: Gyilkosok! Gyilkosok! Illetve nem ő kiabált, hanem a rádió. Ha a feleségem akar tőlem valamit, jöjjön be hozzám, én most újságot olvasok, de esküszöm, nem tudom, mit olvasok, mert a rádióban valaki monoton hangon beszél valamiről, lassan, elnyújtva a szavakat. Később a rádióban sikoltozni kezd valaki, illetve nem a rádióban, hanem a konyhában.

– A füleden ülsz? Nem hallod, mit kérdeztem? – sikoltozik a feleségem.

Nem hallottam, mit kérdezett, mert a rádióban hangosan, recsegve beszélt valaki valamit, de hogy mit, azt nem tudom, mert újságot olvastam, de nem tudom, mit olvastam, mert a feleségem nem hagy olvasni, állandóan kérdezősködik.

– Ne ordíts velem! Nem vagyok süket! – ordítom és közben arra gondolok: mégis csak furcsa, jókedvűen hazajövök, leülök újságot olvasni és rádiózni, s akkor így ordítanak velem.

Na tessék, most megfájdult a fejem, nyomást érzek a nyúltagyamon, a szemhéjam elnehezedik. Miért kiabál? Mit akar tőlem? A rádió éppen arról beszél, hogy mit tudom én, miről beszél, csak a hangot hallom, de nem értem a szavakat, mert ideges vagyok. A feleségem az oka. Azért, mert ő ideges, nekem is idegesnek kell lennem. Ó, milyen gyűlölettel néz rám, szemében hidegfényű kardpengék csillognak. Most legszívesebben megfojtana egy kanál vízben.

Fel-alá rohangálok a szobában, mint egy űzött vad, a feleségem bejön a szobába, leroskad egy székbe, és a kezébe temeti az arcát. Egy szót sem szólunk egymáshoz, csak a rádió beszél hozzánk, de nem érünk rá odafigyelni, mert gyűlöljük egymást. Csak tudnám, hogy miért?

Nem bírom tovább. A rádióhoz ugrom, és dühösen lezárom.

– Muszáj ezt nekünk hallgatni? – üvöltöm, és a hangom olyan furcsán cseng a hirtelen támadt csöndben, mintha nem is az én hangom lenne. A csönd jó, puha és meleg.

– No, ne haragudj – mondom megenyhülten a feleségemnek. – Én nem is tudom, miért voltam olyan ideges . . .

– Én sem tudom – feleli nagyot sóhajtva. – Az előbb azt hittem, megbolondulok . . .

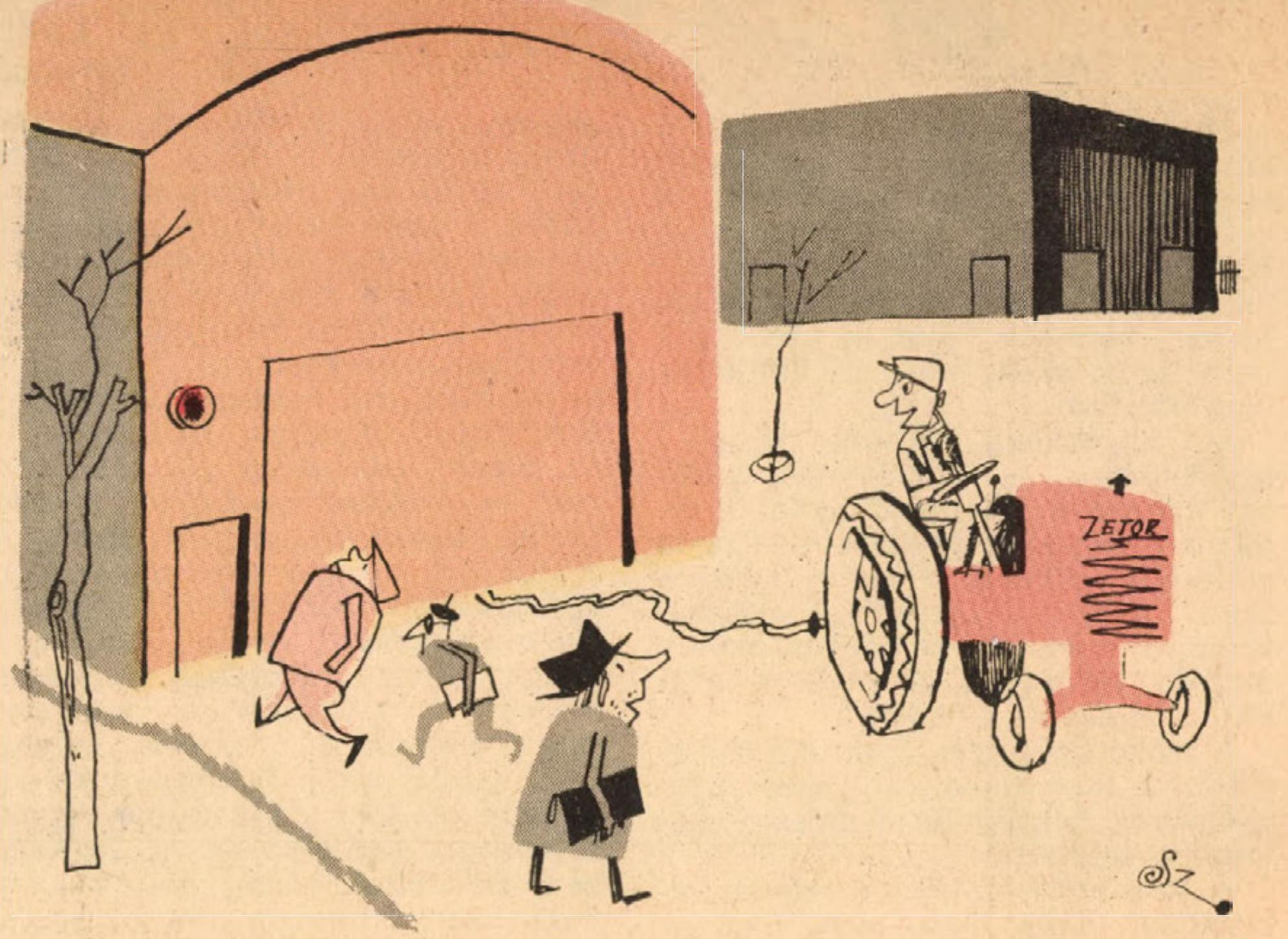
A rádió nem szól. Csönd van és békesség.

Halleluja! Halleluja!

Mikes György

A filmgyár udvarán

Szűr-Szabó József rajza

– Minek ide ez a vontató?
– Tetszik tudni, amelyik film nem elég vontatott, azt ezzel vontatjuk!

Mikor találkoznak végre?

Várnai György rajza

– Érdekes, hogy amerre mi járunk, nincs huligán . . .

– Érdekes, hogy amerre mi járunk, nincs rendőr . . .

Női dolgok

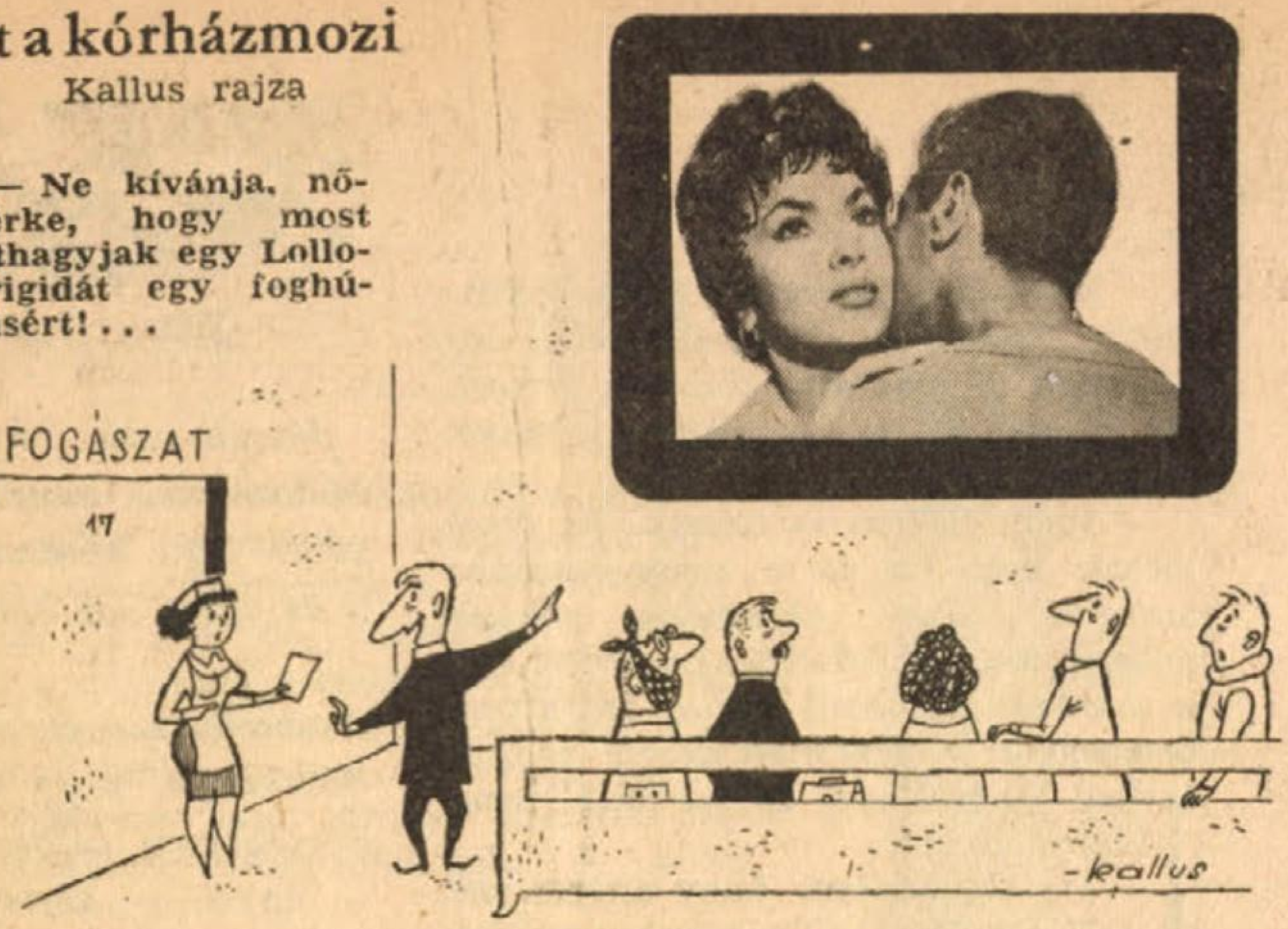
Vasvári Anna rajza

– Őszintén szólva, nem lelkesedem valami nagyon a női tanerőkért . . .

Itt a kórházmozi

Kallus rajza

— Ne kívánja, nővérke, hogy most itthagyjak egy Lollobrigidát egy foghúzásért! . . .

Érdekes törekvések a napi sajtóban!

Nem tudom, vajon más is felfedezi-e újságjaink hasábjain azt a különös jelenséget, hogy amíg egyes, száraznak hitt rovatok a legváratlanabbul, bensőséges és gazdag líraisággal szólalnak meg, másutt éppen az ellenkező meglepetésben van részünk.

Hogyan fogalmazódik meg napjainkban például egy korszerű időjárás-jelentés:

Sör és Perec

„A hegyek csúcsain még fátyolos köd szitál, de már ott jő felette az enyhet adó Csendes-óceáni légtömeg. Ez a légtömeg melengette egykor talán az [illegible] is, e tengerbe süllyedt földrészt. Süllyed a barométer is; a meteorológus gondolatai jó idő felé áramlanak. Ezévben is megjő a tavasz és megjő majd a nyár is, fogy a sör és a perec, gyermekkacagástól lesz hangos az atmoszféra. A hőmérséklet plusz két fok."

Vagy lássunk egy piaci jelentést:

„Sörbet, füge, pálma, sok déli gyümölcs.
Jóillatú fűszer és drága kenőcs,
Érkezett még harminc vagon téli alma,
A piacokon tornyos a pecsenyekacsa halma,
Van burgonya már, van paprika, répa, retek,
A zöldségfelhozatal meg egyenesen remek, –
Jelenthetjük emelt fővel, büszke hittel:
Márciusig el vagyunk látva Mirelittel,
S kivirul még az ég is!:
Kapható elegendő zsiradék is!"

Ezzel szemben mit olvashatunk a kultúrrovatokban:

Eredményesen tárgyalt Jenő Gizikével

(Elbeszélés)

Mint Kovácsné jelenti a harmadik emelet kettőből, Jenő a tegnap esti órákban felkereste Gizikét és félórás eszmecserét folytatott vele. A beszélgetés korlátozott tárgykörre szorítkozott, és mindösszesze Jenő és Gizike kapcsolatára tért ki. Jenő kijelentette, hogy szerelme Gizike iránt állandóan fejlődik és erősödik, és célja e kapcsolatok továbbfejlesztése. Gizike álláspontja megegyezett Jenőével. Meggyőződésem – hangsúlyozta Gizike –, hogy a házasság a kettőnk kapcsolatának egyetlen helyes útja. A két fiatal a kerületi tanácsnál hathatós intézkedéseket követel főbérleti lakás kiutalása végett.

Vers

Villamos-megálló

Arra kérem a Fővárosi
Villamosvasút illetékeseit,
Hogy a Béke úti aluljárónál,
Ahol a megálló is van,

Álljon meg a villamos.
Mi, akik Pilisvörösvárról
És környékéről járunk
Újpestre és Angyalföldre,

400—500 méterre kell
Gyalogolnunk a pályaudvarról
A legközelebbi
Villamosmegállóhoz.

Irta: Kelemen Lajos
sokan mások és
Somogyi Pál

A jószívű USA

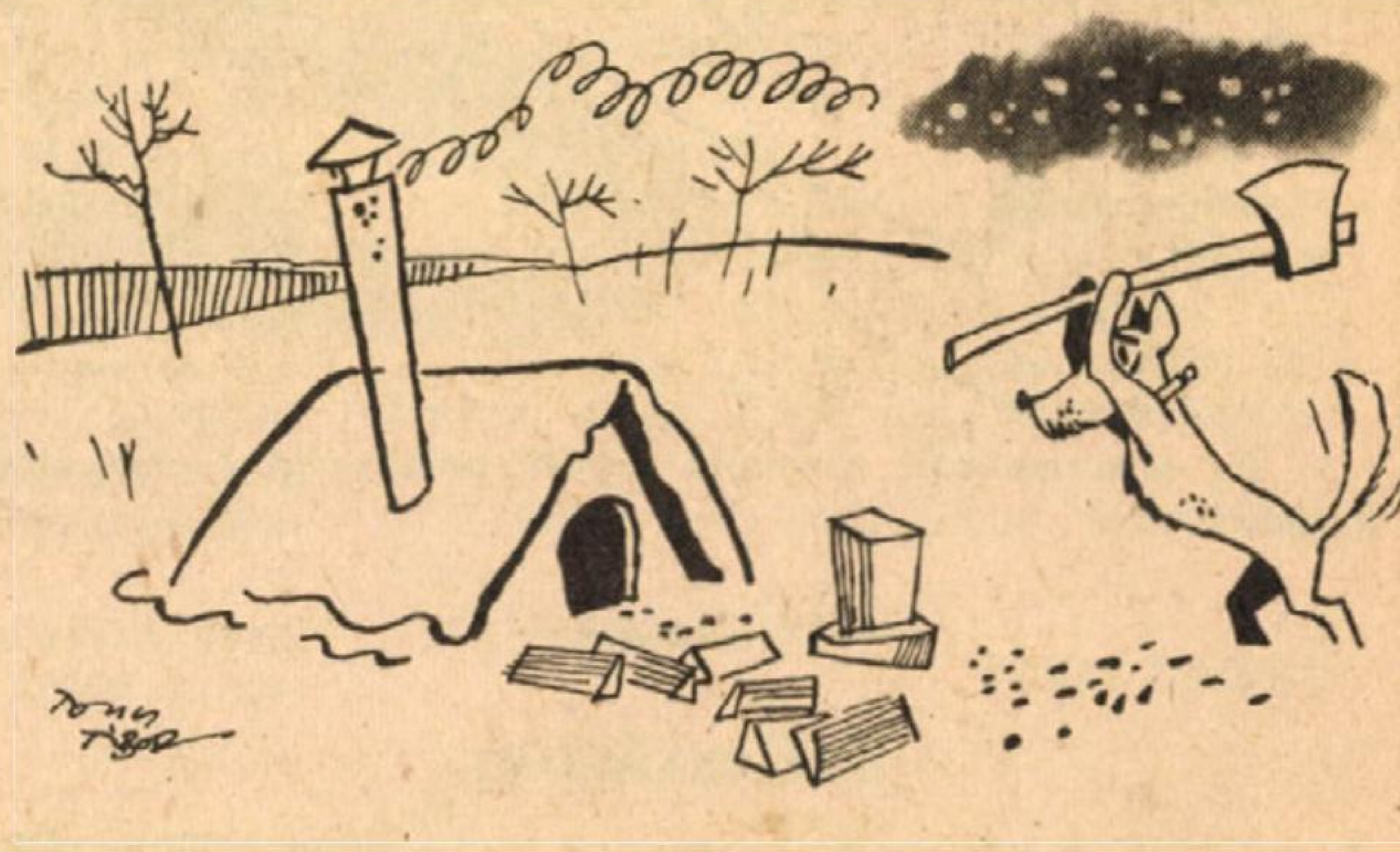
Erdei Sándor rajza

– Itt van még egy, ne mondd, hogy fukar vagyok . . .

Mínusz 10 fok

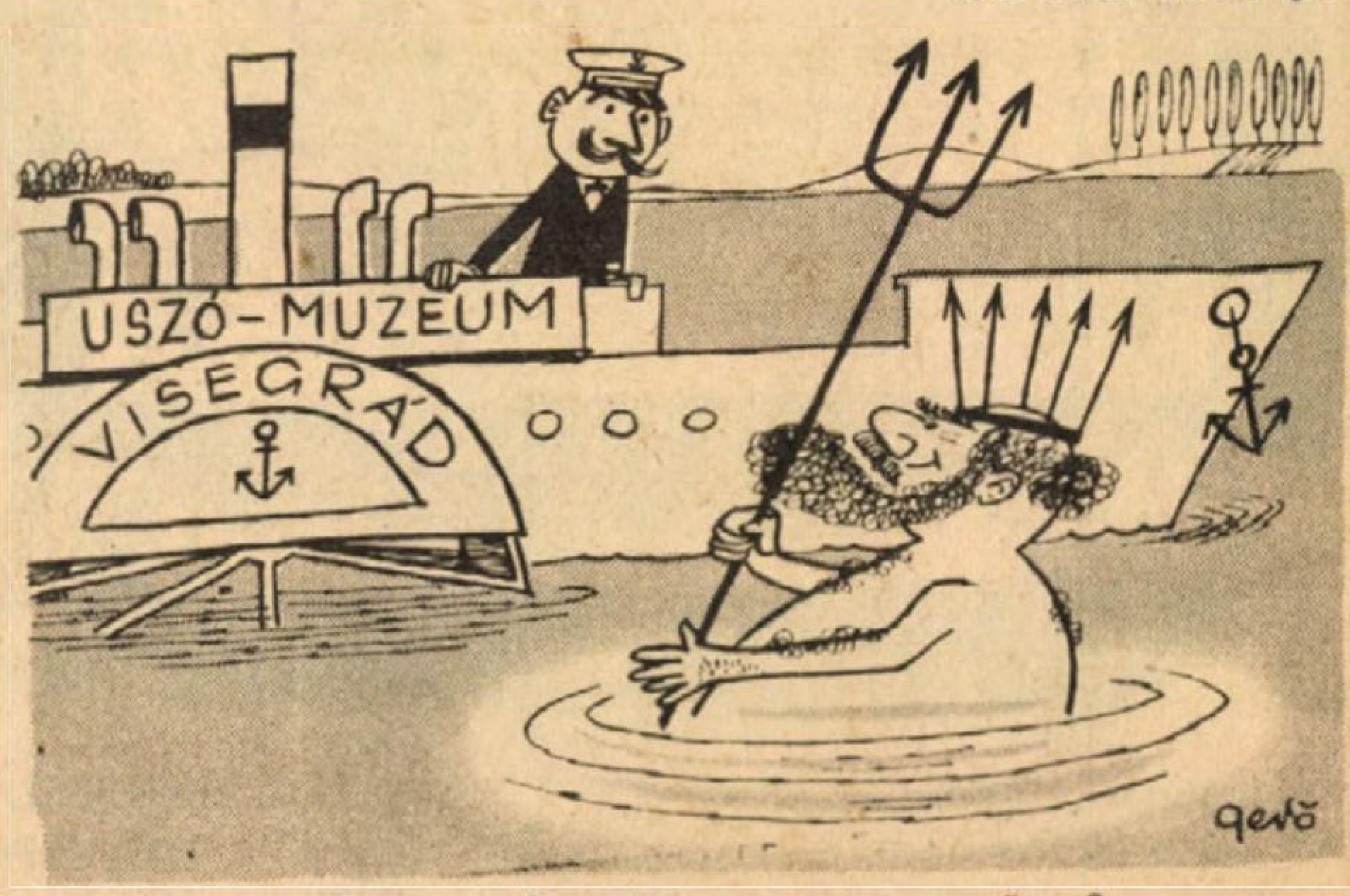
Toncz Tibor rajza

– Elvégre a házőrző se kutya! . . .

Ha majd meglesz az úszó-múzeum

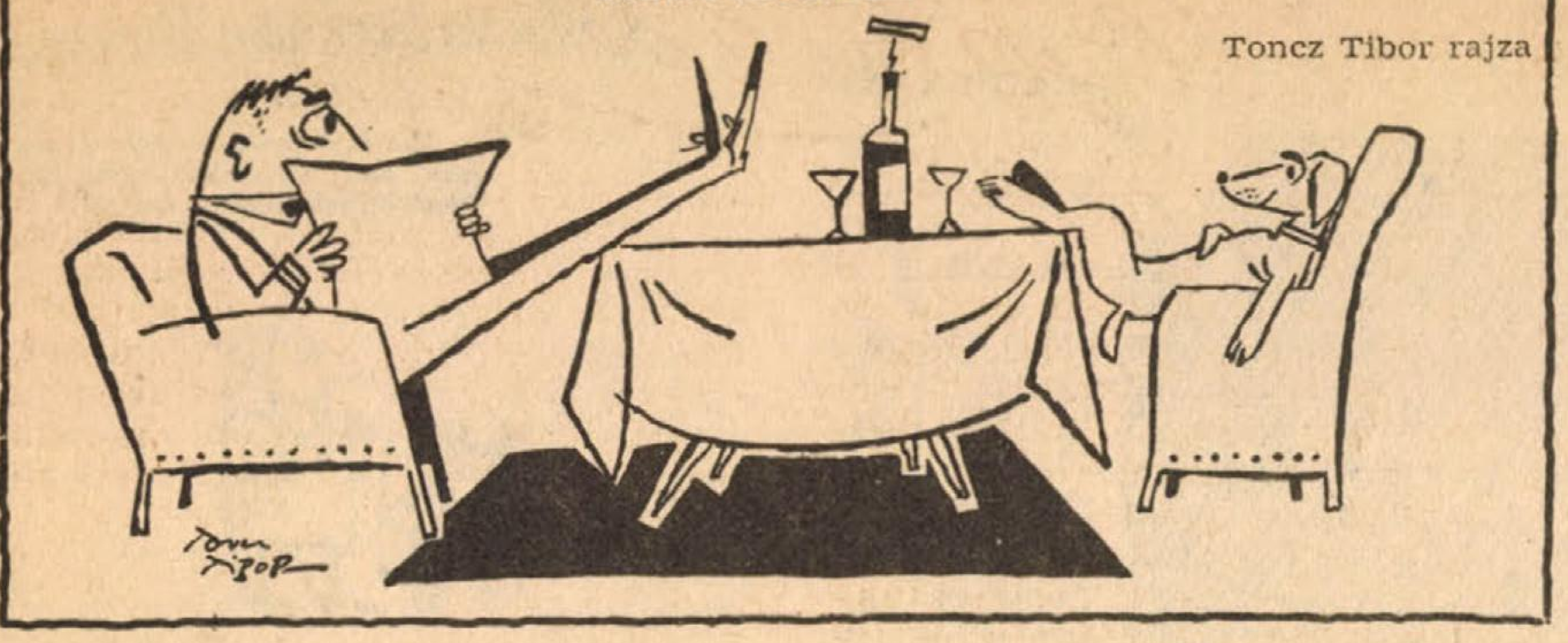
Gerő Sándor rajza

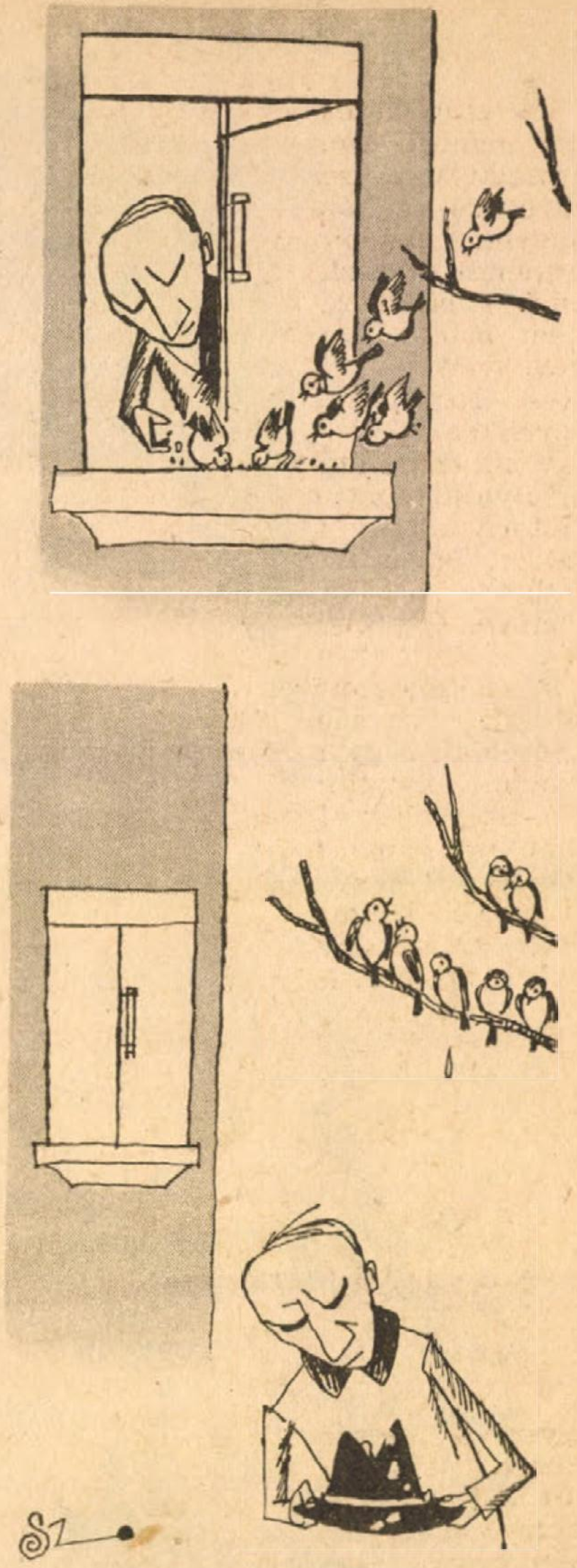
– Nincs szükségük egy múzeum-őrre?

Rokonlelkek

Toncz Tibor rajza

Ballada a háláról

Szülők vizsgája

Igen tisztelt igazgató úr, igen tisztelt tanári testület!

Egy problémáktól zaklatott apa fordul Önökhöz, tanácsért és segítségért. Nem tenném ezt a nyilvánosság előtt, ha nem hinném, hogy sok ezer apa nevében beszélek, mindazok érdekében, akik hasonló szorongatott helyzetben vannak. Vallomással kell kezdenem. 48 éves vagyok. Amikor kisgyerek voltam, még jobban féltett anyám a konflisoktól, mint a ritkán járó autóktól. Már sok mindent megtanultam az iskolákban, mire eljutottunk a detektoros rádióig. Érdeklődésem teljesen humanista irányba torzult. Úgy érzem, hogy ismerem a magyar és a világirodalmat, a történelmet, a filozófia és a társadalomtudomány alapjait, foglalkoztam a pszichológiával és a pedagógiával is. Mindezt több mint 20 könyvem, 3 filmem és drámám is igazolhatja. Matematikából, bevallom, elég gyenge voltam. Szőke tanár úr már akkor figyelmeztetett, hogy ebből még bajom lesz, de hogy ekkora, azt nem gondoltam volna... Nagyobbik fiam, Péter, újságíró lett, s így vele még megúsztam a dolgot. A kisebbiknél, Jánosnál kezdődött a baj, amely odáig súlyosbodott, hogy íme most tanácstalanságomban Önökhöz fordulok. Önök, mint pedagógusok jól tudják, hogy a gyerek kérdez, és azt tanítják, hogy a gyerek kérdéseire, ha a szülő meg akarja védeni a tekintélyét, mindenkor tárgyilagos és helyes választ kell adni.

Nem is volt ezzel semmi bajom, amíg Rákóczi Ferencről, a szabadságharcról, Petőfiről vagy az élet egyszerű tényeiről kérdezett... A rádió is ment még... de azután a tűzhányók és a geológiai korok, a földrétegek és az ásatások, a kristályok és a bolygók következtek. Eleinte csitítottam a kisfiam, és másnapra halasztottam a választ. Ezúton mondok köszönetet a Szikra Könyvkiadónak a Természettudományi Kiskönyvtárért... Kis kék füzetei nagy segítségemre voltak éjszakánként az emberi fejlődés számos kérdésében.

– Apa – szólalt meg János, amikor egy pillanatra felnézett az Élet és Tudomány nagy évkönyvéből –, mit gondolsz, az ionoszférában mennyivel gyorsul a kilőtt rakéta?

– Nem látod, hogy most az anyáddal beszélek! – kiáltottam rá... – pedig egy szót se szóltam a feleségemhez. János csodálkozva nézett rám, és elhallgatott...

Kedves igazgató úr, mit gondol, meddig vághatom ki magam ilyen stratégiai mozdulatokkal? Ne higgye, hogy teljesen begyepesedtem. A napokban is a következőket olvastam: Heine útirajzait, Kirchelsen háromkötetes történelmi munkáját Napóleonról, Csatkai és Dercsényi könyvét Sopron műemlékeiről. És azt is megígérem igazgató úr, hogy ezentúl is szorgalmasan fogok írni és olvasni, de hogy vegyem fel a versenyt az új nemzedék természettudományi ismereteivel és technikai tudásával?

Vannak tanfolyamok, amelyek előkészítik a lányokat a jó házasságra, van iskola a kismamák részére, de mi lesz velünk, gyakorló apákkal, akik hiába hallgatjuk a rádió népszerű ismertetéseit és nézzük meg Öveges professzor úr kísérleteit a televízióban... Nem lesz elég, nem lesz elég... Hiába kérdezi tőlem a fiam, hogy mi a Braun-cső és Zworkyn ikonoszkópja, mi az oka a csillagok rezgőmozgásának, hogyan, milyen technikai eszközökkel juttatta el a Lunyik III. a Hold túlsó oldalának valóságos képét a szovjet tudósokhoz. Nem tudom és nem tudom. Adjanak ki egy puskát az apáknak, rövid, de pontos címszavakkal, hogy bele-belenézhessünk felelet előtt, vagy tartsanak esti továbbképzést számunkra, de ne engedjék, hogy megszégyenüljünk fiaink előtt...

Barabás Tibor

Önkiszolgáló cipőbolt nyílik

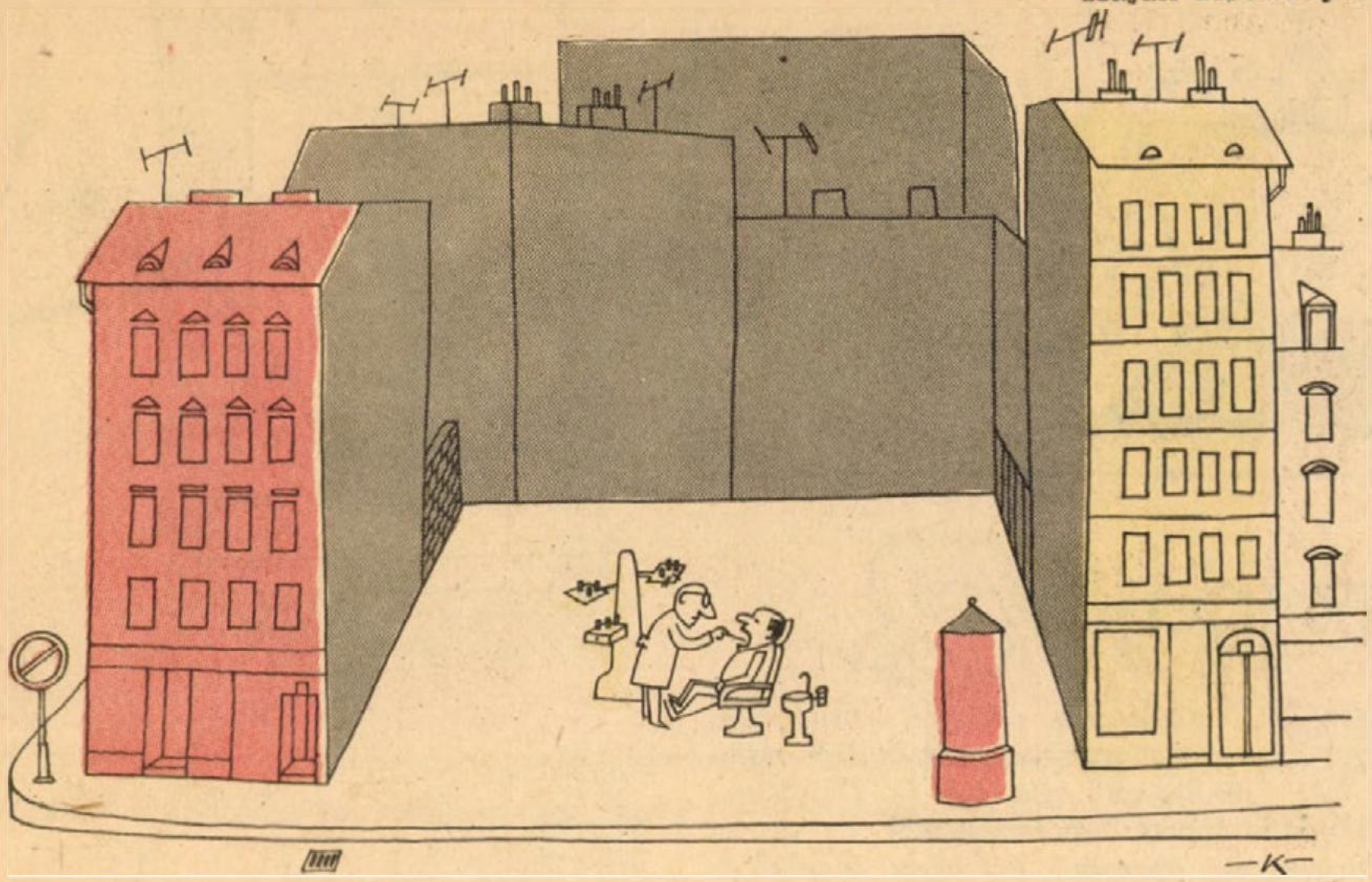
Kaján Tibor rajza

– És ezt most mind nekem kell visszarakni?

Nagy foghíjbeépítések Budapesten

Kaján Tibor rajza

Síbuszokat indít az IBUSZ

Hogyan született meg az ötlet.

Rodin után

A gondolkodó.

Így jön be a közönség!

Erdei Sándor rajza

– A professzor úr most elénekel önöknek egy kuplét a naprendszer kialakulásáról . . .

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács ebédet ad, és várja a vendégeket. Egyszer csak cseng a telefon. Egyik barátja jelentkezik és azt mondja, hogy nem jöhet.

– Miért nem jöhetsz? Nem érsz rá?
– De igen.
– Talán beteg vagy?
– Nincs semmi bajom.
– Hát?
– Nem vagyok éhes.

*

Az elöregedett könyvelő meghatottan lépett a főnöke szobájába, és reszkető hangon így szólt:

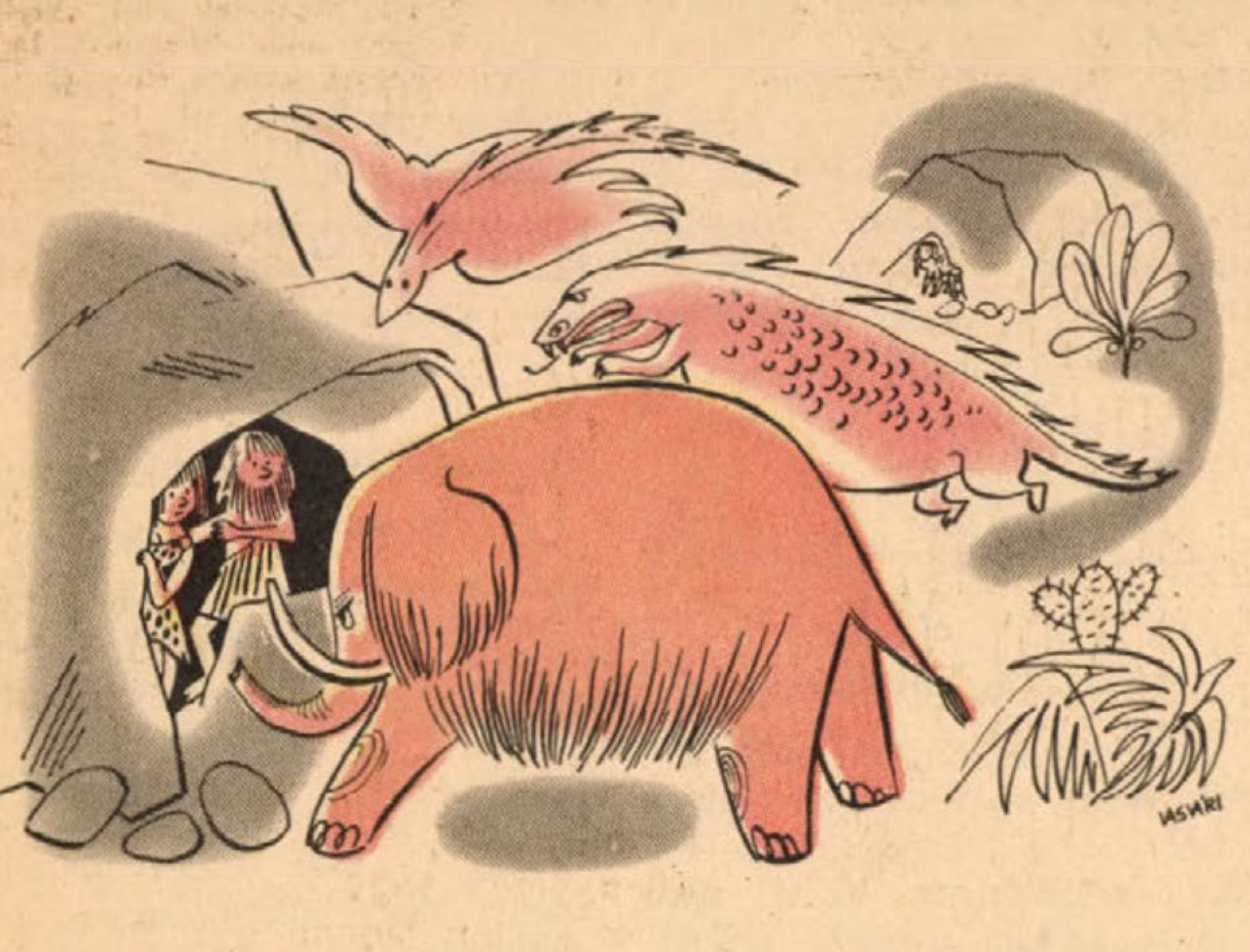
– Ma van huszonöt esztendeje, hogy a főnök úr édesapjához ebbe a cégbe beléptem.

– Be kár, hogy nem él már az öreg, – felelte ugyancsak meghatott hangon a főnök – most valószínűleg valami szép ajándékot adott volna önnek.

E heti hirdetésünk

Idő kérdése!

Vasvári Anna rajza

– Anyukám, meg kell várni, amíg ezek kihalnak . . .

Rőzseszedő anyóka

Várnai György rajza

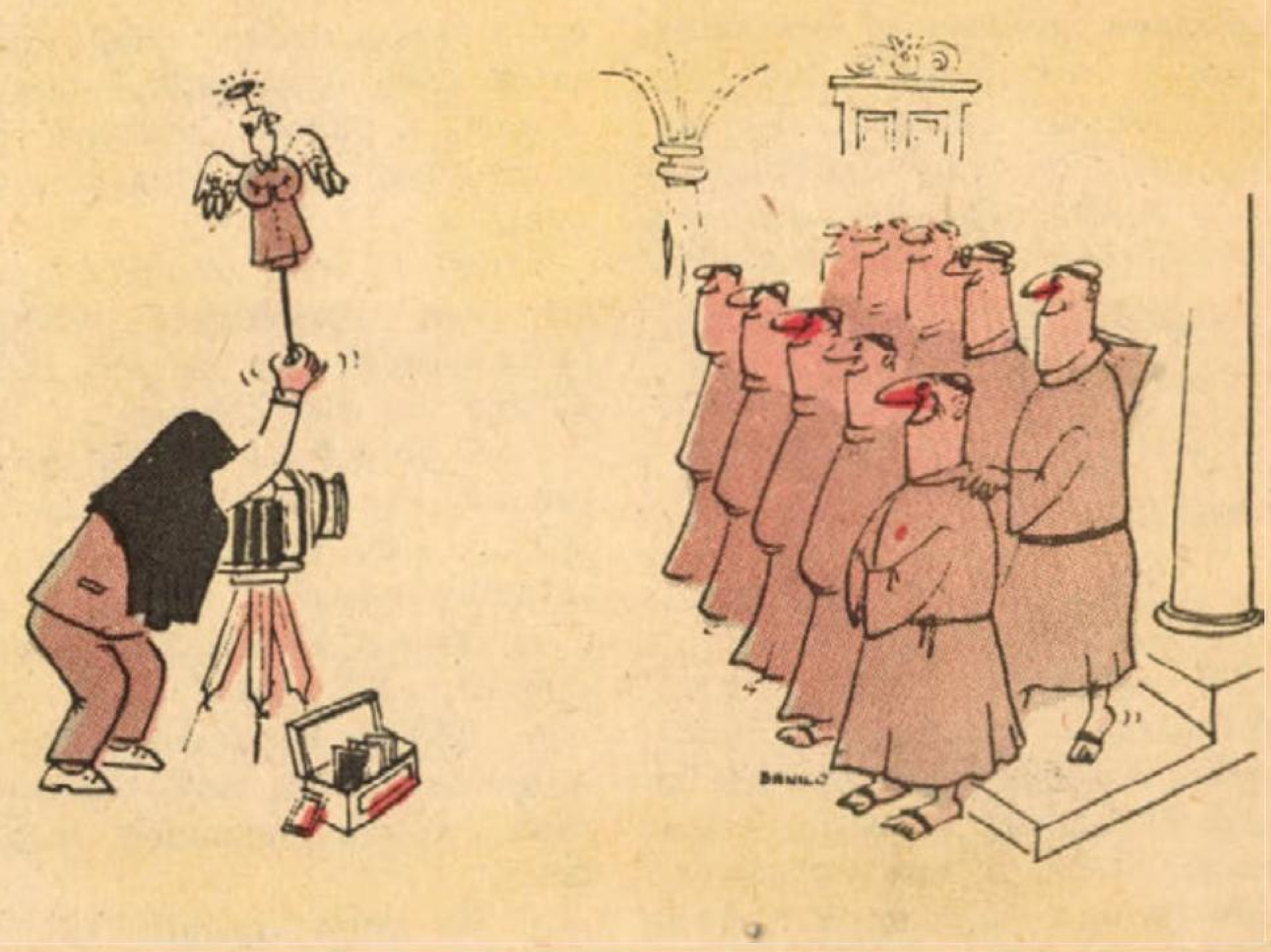
A kibernetika jövője falun

Várnai György rajza

Itt repül a . . .

(Az olasz „Vie Nuove" című lapból)

Vakbélgyulladás

Előrebocsátom, hogy sportrajongó vagyok. Naponta végigböngészem az újságok sportrovatát, és ha Szepesinek csak a hangját meghallom a rádióban, máris kiver a hideg verejték. Szeretek izgulni. Örömmel tölt el, ha valaki nagyobbat ugrik, mint amennyi kitelik tőle, sőt még azt is érdeklődéssel olvasom, ha egy-egy kedvenc futballistám lábsérüléséből felépülve újból pályára lép, hogy ismét lerúgható legyen. Mondom, mindez érdekel, meghallgatom, elolvasom, élvezem. De nemrégiben olyasmit olvastam az egyik újság sportrovatában, amit már az én öreg sportrajongó lelkem is túlzásnak tart. A rövid, de annál izgalmasabb hír azt hozta tudomásomra, hogy az ifjú úszónő „vakbélműtétre kórházba vonult", s hogy ez idő alatt se maradjon el iskolai tanulmányaiban, a leánygimnázium igazgatója egy jeles tanulót bízott meg azzal, hogy az ifjú úszónőt délutánonként meglátogassa.

Bevallom, első érzésem a hír elolvasásakor, az irigység volt. Milyen jó is egy ilyen fiatal úszóleánynak, aki középiskolás lévén, lehet vagy tizenhat esztendős. Istenem, milyen jó neki! Persze, nem az a jó, hogy vakbélgyulladása van szegénykének, mert az nem kellemes dolog. De ha már van, legalább megtudja az egész ország, hogy van, hogy kórházba vonult és hogy tanulmányainak zavartalan folytatásáról is történt gondoskodás . . . Más, közönséges földi halandó, ha megbetegszik, egyszerűen bemegy a kórházba, bekotródik, ki a fene törődik vele. Ám a mi ifjú úszónőnk az egész ország közvéleménye előtt „bevonul" a kórházba. Ezt irigylem tőle a legjobban, ezt a „vonulást"! El is képzeltem magamnak, hogyan is történhetett ez: a tizenhat éves úszóleányka, a lelkes csodálók sorfala között vonult királynői tartással, hosszú uszályát két kis edző vitte utána, míg előtte két apródruhás jeles tanuló loholt, és hosszú fanfárokon fújta Newton binomiális tételét . . . De gyönyörű lehetett! Ilyen élményben nekem például soha sem lehet részem. És sohasem fogok országos érdeklődés mellett kórházba vonulni . . . Miért? Mert lassan úszom. Aki öt perc alatt úszik kétszáz métert, az jobban teszi, ha befogja a száját és nem irigykedik. Inkább vegyen úszóleckéket.

*

Jók voltak még: Aristoteles, Nagy Sándor, Madách Imre.

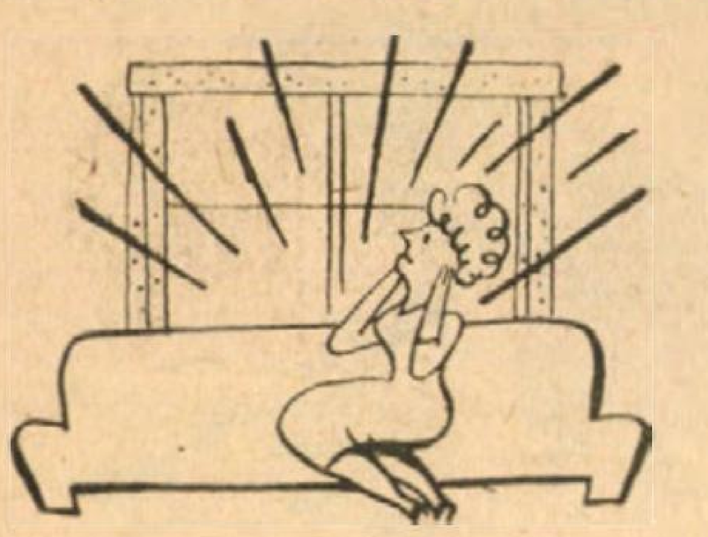
(g. b.)

Le a bürokráciával!

Zaj-kombinát

A Lenin körút 26-ban lakom. Ablakom a Kertész utcára nyílik, illetve csak nyílna, de én nem nyitom ki, mert az utcának ez a szakasza olyan zajkombinát, amelyet a legagyafúrtabb elmével sem lehetett könnyen kifundálni.

Jobb kéz felől van az Autótaxi-garázs, ahova éjféltől

hajnalig hosszú sorban jönnek a kocsik elszámolni. Ez a művelet körülbelül így zajlik le: tíz-húsz motor egyszerre megindul, majd ötlépésenként megáll. Azután újra megindul és újra megáll. Ajtók nyílnak és ajtók csapódnak. Berregés, berregés, berregés, utána a kocsik aludni térnek. Reggel pedig kezdődik a berregés kifelé. Hogy a dolog ne legyen egyhangú, arról a házunkban levő tánciskola gondoskodik, amelyben heti háromnaponként húzzák nekünk a talpalávalót, hogy ne unatkozzunk.

Bal kéz felől van a Fővárosi Villamosvasút egyik épülete, melynek gazdái zeneiskolát szerveztek ide. Reggel héttől este hatig trombitán, furulyán, fuvolán, pikulán és az ördög tudja, hogy még micsodán tanítják a csindadrattát szünet nélkül egyfolytában, még az ünnepnapjainkat sem kímélik.

Bencze Klári
Bp., VII., Lenin krt. 26.

Lesz kikészítés?

Gyakran járok színházba, ennélfogva gyakran is bosszankodom a ruhatárosok „kikészítés lesz, kérem?" kezdetű slágerén. Ugyanis, ha én visszaduruzsolom nekik, hogy lesz, akkor a szokványruhatári díjat meg kell

toldanom néhány forinttal, melynek ellenében – ha minden jól sikerül –, már az elsők között elszelelhetek a tett színhelyéről. De ha nem fogadom el a felém dobott felszólítást, akkor várhatok a soromra. Ez a sor pedig gyakran hosszú, mert a kikészített ruhák elfoglalják a ruhatárak pultjainak több mint felét és így a „kikészítetlen" színházlátogatók csak akkor tudnak odatömörülni a pulthoz, amikor a „kikészítettek" már elhagyták a színteret.

Mivel én nem szeretem a pénzen vett elsőbbséget, viszont bosszankodni sem szeretek, megkérdem az illetékesektől:

1. A hivatalosan megállapított ruhatári díj kifizetése milyen jogokkal ruházza fel a ruhatár igénybevevőjét?

2. Van-e hivatalosan megállapított „kikészítési" díj? Ha van, lehet-e hátrányos azoknak a helyzete, akik csak a szimpla díjat voltak hajlandók megfizetni?

3. Ha nincs hivatalos kikészítési díj, miért engedik meg színházainkban a „kikészítést"?

V. Lászlóné

Önkényes Biztosítás

Január 12-én a 092635. számú fuvarlevéllel feladtam a szerencsi állomáson Bodrogkeresztúrra két zsák kovácsszenet és egy kerékpárt. A szállítás költsége 14.70 forint. Ez idáig rendben volna, de az már nincs rendben, hogy a pénztárosnő öt forint értékű biztosítási bélyeget ragasztott a fuvarlevélre. Mikor én ez

ellen tiltakoztam, ő azzal érvelt, hogy neki el kell adnia a bélyegeket. Mivel a vonatom már indulófélben volt, nem vitatkozhattam tovább, kifizettem az illetéktelenül kirótt öt forintot és keserű szájízzel léptem fel a jólfűtött fapadosra.

Hódosy László
Bodrogkisfalud

*

Jónéhányszor szóvátettük már, hogy egyes, jutalékra utazó MÁV-pénztárosok, felrúgván az önkéntes biztosítás elvét, derűre-borúra ragasztgatják különböző értékű biztosítási bélyegeiket a gyanútlan utas jegyére, vagy fuvarlevelére. Ezekre a panaszokra a MÁV igazgatósága minden esetben azt válaszolta, hogy a biztosítás önkéntes és hogy a pénztárosokat erre ismételten kioktatták. Úgy látjuk, nem nagy eredménnyel!

(b.)

Az én „Pannim" sem robog

A január 21-i számukban egy sorstársam panaszkodik, hogy a „Panni"-motorja nem robog, mert nem lehet hozzá alkatrészt kapni. Bizony nem. Az én „Pannim"-nak egy esés alkalmával eltörött a *reflektorüvege*. Ez már féléve történt, azóta hol személyesen, hol megbízott útján keresek ilyen reflektorüveget az ország különböző városaiban, de ígéreten kívül ezideig mást nem kaptam.

Nem lehetne azt a célszerű gyakorlatot megvalósítani, hogy ahol a „Panni"-motort eladják, ott alkatrészeket is árusítsanak?

Dr. Javorik Sándor
körzeti orvos.
Szilsárkány

Ludas Matyi postájából

Az „Italbolt és vidéke" című bírálatukkal egyetértünk. Megjegyezni kívánjuk, hogy a kifogásolt söntés csak ideiglenes jellegű és azt a lehetőséghez képest, a legrövidebb időn belül meg fogjuk szüntetni.

XIII. ker. Vendéglátóip. V.

*

A Ludas Matyi folyó hó 7-i számában megjelent „Egy pár debreceni" című bíráló közleményre értesítjük a szerkesztőséget, hogy a Csokonai Színház homlokzatát jelenleg elcsúfító romos szobrokat eltávolítják és helyettük elkészül nyolc új szobor, melyekkel a Csokonai Színház szebb lesz, mint új korában volt. Az Aranybika Szálló homlokzatának általános renoválása és díszítéseinek felújítása ez évben megtörténik. A szálló dísztermének helyreállításával kapcsolatos munkák már teljes erővel megindultak, korszerűsítik a feljáratot, az előteret és a színpad világító berendezéseit. A munkálatok valószínűleg május végére befejeződnek. A cikküket köszönettel fogadtuk, mert az — a közérdeket érintő kérdések megoldásánál — segítséget jelentett a Városi Tanács számára.

Csabai József
VB titkár

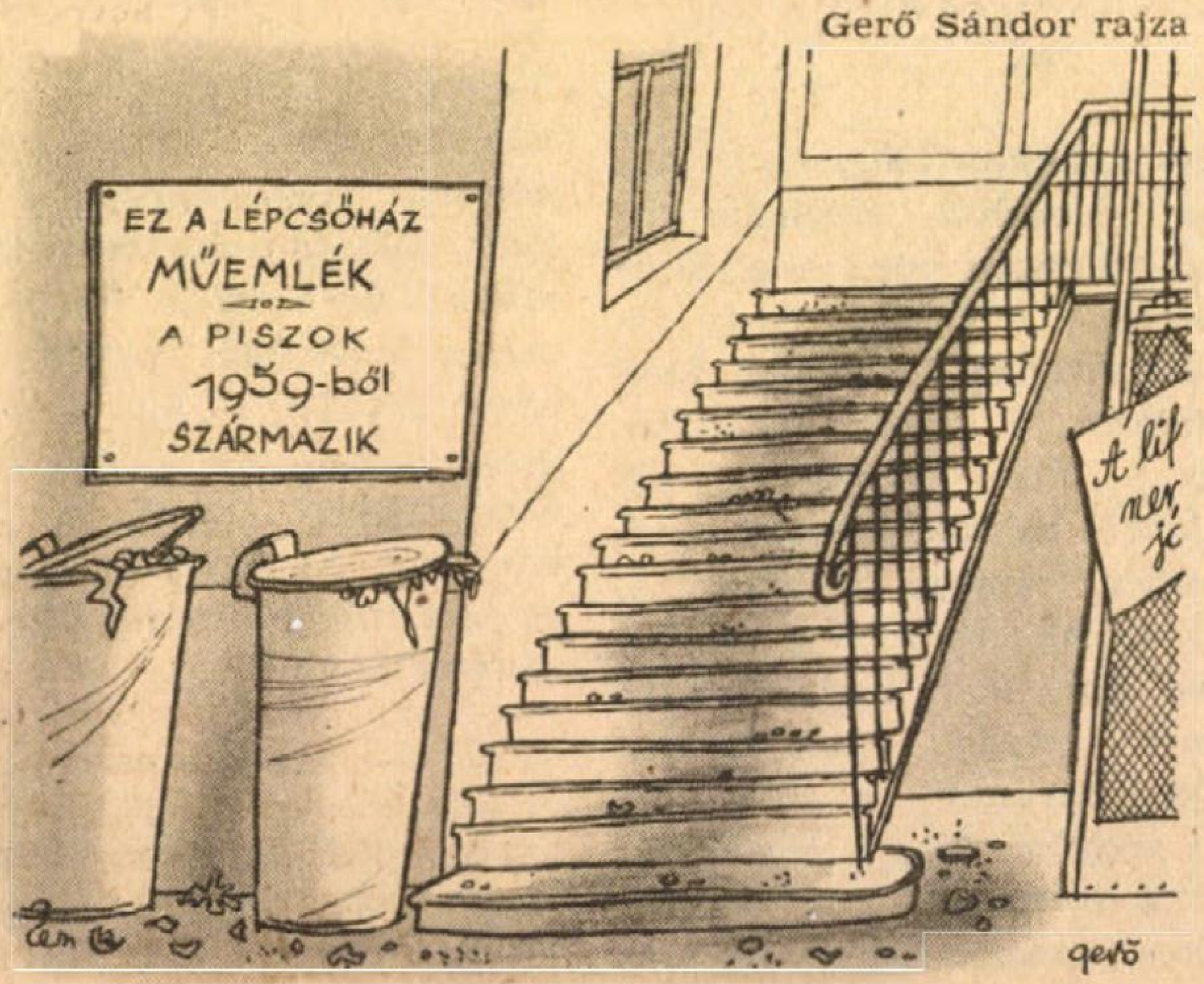
*

„Egy tábláról" című közleményükkel egyetértünk. A helytelen szöveget kijavítottuk. A cikk írójának, aki a hibára a figyelmet lapjukon keresztül felhívta, ez úton mondunk köszönetet.

Vas- és Edénybolt V.

Helyzetkép egy pesti bérházból

Gerő Sándor rajza

Szórakozottság

Schwott Lajos rajza

– Ugye mondtam neked, hogy rossz ajtón jöttünk be! . . .

A jelenés

– Mi az, a nemzetközi gépíróversenyre készülsz? – kérdezte Ica, akit percek óta zavart uzsonnája nyugodt elfogyasztásában Edit szédítő iramú gépkattogása.

– Ugyan – válaszolta Edit lihegve –, még tíz oldalam van hátra ebből a körlevélből, hogy hogyan írjanak levelezőink rövidebben és tömörebben.

– Akkor is, miért ez az őrült rohanás? – elegyedett bele Klári. – Tovább maradsz és csúsztatsz.

Edit méltatlankodva emelte fel fejét: – Hát nem értitek? Randevúm van pont ötkor. És tíz perc múlva öt.

Az álmos irodaszobát hirtelen elöntötte a segíteniakarás és áldozatkészség hulláma. Mindenki felélénkült.

Ica félretette utolsó falat vajas-sonkás-sajtos-uborkás kenyerét és felkiáltott: – Igaz, hogy még be kell vásárolnom estére, de majd csúsztatjuk a vacsorát. Leírom helyetted.

Edit hálásan válaszolt: – Aranyos vagy, de még a kimutatást is meg kell csinálnom.

Most Klára hallatta hangját: – Azt majd elkészítem én.

– De hisz mozijegyed van!

Klári szerényen elmosolyodott, mint aki épp most hajtja végre napi jótettét. – Sokkal kisebb baj, ha egy filmnek mulasztja el az ember az elejét, mintha egy jelenésnek. Na öltözz.

Edit lelkesen eleget tett a felszólításnak. Épp fel akarta venni utcai szoknyáját, amikor Ica felkiáltása megakadályozta:

– Megőrültél? Ebben az ócska szoknyában akarsz randevúra menni! Várj! – És azzal kilépve szoknyájából, odanyújtotta Editnek: – Ezt vedd fel, te szerencsétlen!

Klári úgy találta, hogy viszont a fekete szoknya halálosan ütné Edit barna pulóverét. Odaadta tehát saját fehér blúzát. A szépítési akció elkapta a többi nőt is. Márta vadonatúj, valódi műbőr kézitáskáját nyomta Edit kezébe, Gizi pedig kibújt csauszínű tűsarkú cipőjéből, és odacsúsztatta Editnek.

Edit így kicsinosítva már épp távozni készült, midőn Ica megkérdezte: – És mondd, kivel van randid?

– A Péterrel, – lehelte Edit.

– A Péterrel? – kiáltott fel Ica. – Sajnos, nem írhatom le helyetted a körlevelet. Vacsorát kell vennem. – Én sem a kimutatást – szólt Klára. – Mégiscsak első a mozi.

– És akkor légy szíves add vissza a blúzomat is – folytatta Klári –, még bepiszkolod. – És az én szoknyámat is – tette hozzá Ica.

– Mégsem adhatom oda a valódi műbőr táskámat – hallatta most hangját Márta. – Én is féltem a cipőmet – tette hozzá Gizi. Majd hozzáfűzte: – Ha rögtön tudtuk volna, hogy a Péter...

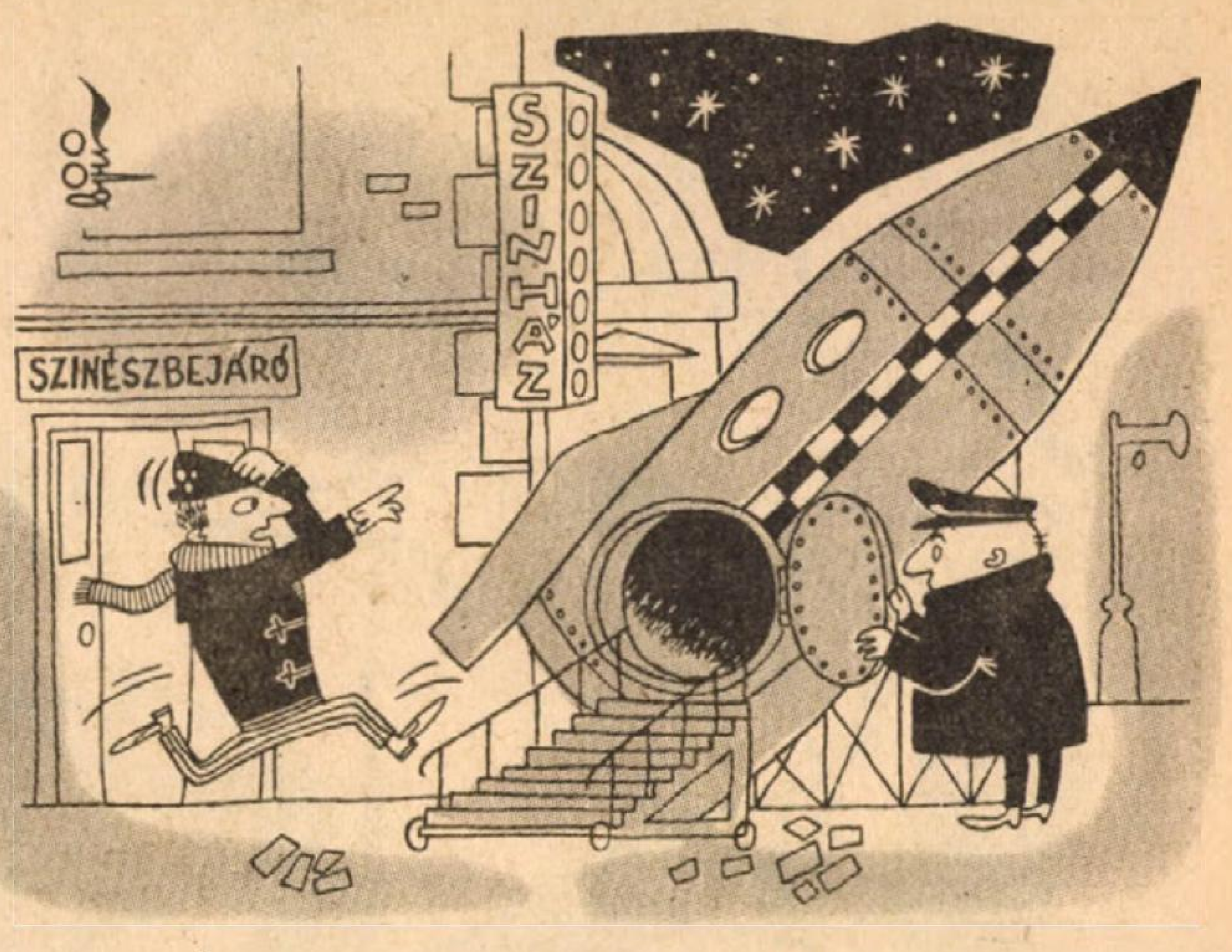
A többiek is csalódottan legyintettek:

– Ki gondolta volna? Hogy csak a férje...

Kertész Magda

Minden perc drága

Balázs-Piri Balázs rajza

– Gyorsan a Televízióhoz!...

Elvonó-kúra Sabin módra

Hegedűs István rajza

Szabad kérnem?

Mi tagadás, én ezt a sűrűn használt, udvarias kérdő formát nem kedvelem. Azt is megmondom, miért. Tapasztalatom szerint ugyanis e mögött a szabad kérnem mögött nem egyszer erőszak, önzés, pimaszság húzódik meg. Én legalább többször találkoztam vele, mikor minden egyebet jelentett, mint jó modort vagy udvariasságot.

Például mikor kisdiák voltam és a tízperces szünetben elővettem a vajaskenyeremet, Tubák Feri, a legerősebb fiú az osztályban, vigyorogva csak annyit mondott: szabad kérnem? – és azzal fel- és bekapta a tízóraimat.

Vagy később, mikor a bölcsész-bálon éppen szerelmet készültem vallani Láng Krisztinának, odaállt Sóvári Pista, szabad kérnem, mondta és elvitte tőlem Láng Krisztinát. Tudom, hogy azt kellett volna mondanom, menj a fenébe, Pista, nem adom, szó se lehet róla, de ehelyett gépiesen azt feleltem: kérem, és a gyönyörű pillanat örökre elveszett.

Egy alkalommal, a kávéházban, mikor már elolvastam a lapokat, hozzáfogtam valamit írni. Úgy éreztem, hogy most sikerült megragadnom a témát, amikor egy érdes férfihang reccsentett fel álmodozásomból: szabad kérnem – mondta és elvitte az egyik újságot. Még azt sem mondhattam neki, ne zavarjon, kérem, hiszen művelt európai módon viselkedett, udvariasan mondta: szabad kérnem.

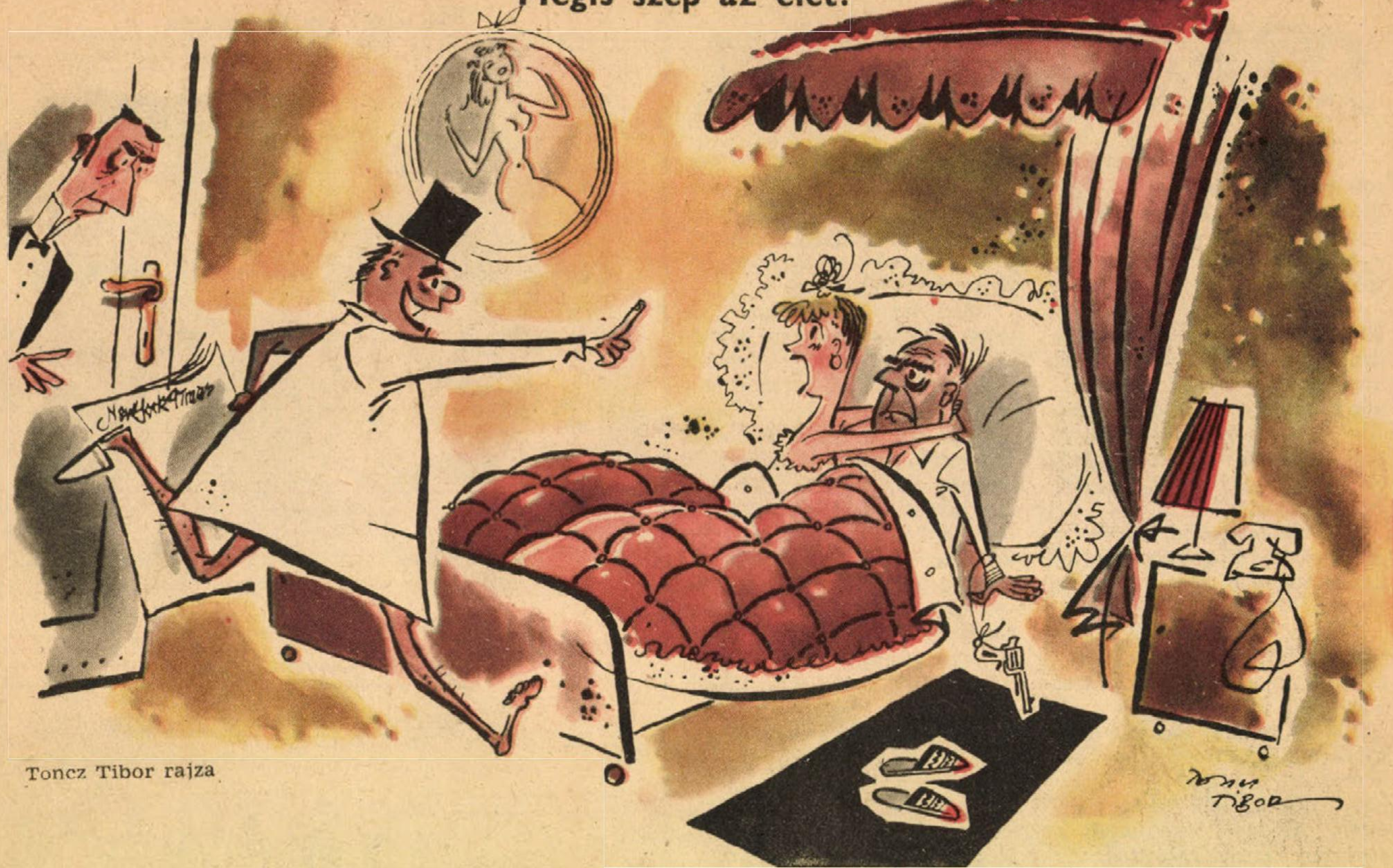
Az sem volt utolsó, mikor a nyáron fel akartam szállni a balatoni gyorsra és egyik lábam már fent volt a lépcsőn, de egyik utasnak eszébe jutott, hogy van még három perc, azalatt megiszik egy pohár sört, tehát kirohant és szabad kérnem kiáltással elsodort az útjából. Érdekes, hogy törött szemüveggel nem olyan szép a Balaton.

És hány ilyen eset van még! Szabad kérnem – mondja egy vendég és elviszi asztalodról a sótartót, pedig éppen most akartad megsózni a levest. Szabad kérnem? – megy rajtad valaki keresztül a trolin és kellő udvariassággal letiporja a cipődet és leszakítja a gombodat. A strandon egy ismeretlen hölgy rád mosolyog: szabad kérnem – mondja és rád bízza négyéves gyermekét, míg ő elmegy telefonálni, ahonnan csak egy óra múlva jön vissza. A gyermek üvölt, én csak szeretnék...

Így töprengtem a minap este a Margitszigeten, egy padon üldögélve. Ekkor rá akartam gyújtani, de a gyufámat elhagytam valahol. No nem baj, majd szerzek, láttam, hogy a szomszéd padon az imént rágyújtott valaki. Odamentem tüzet kérni. Az illetőnek egyik kezében volt cigaretta, másikban nő. Nem tévesztette el, a cigarettát nyújtotta felém, de közben dühösen morgott. Nem értem. Hiszen mondtam, hogy szabad kérnem.

Balázs Sándor

Mégis szép az élet!

Toncz Tibor rajza

– Bocsánat a zavarásért, de jó hírt hozok! Újabb ötven milliárd dollárt szavaztak meg fegyverkezésre!

szigorú ellenőrzés

Droznicsek Pál, a Nadrágszíjgyártó Kátéesz főpénztárosa talpig becsületes férfiú volt, s a „lelke fehér, mint a hó". E jelzővel dicsérte őt Spronc, a szövetkezet főrevizora.

Egy pénteki napon 7000 forint és 20 fillért kitevő összeg érkezett a szatymazi lyukasztórészlegtől. Droznicsek, a főpénztáros páncélszekrénybe rakta a 7000 forintot, míg a 20 fillért szórakozottan zsebrevágta.

Egy hét múlva az alsóderecskei cserzőrészlegtől érkezett 7000 forint és 20 fillér. Tekintettel arra, hogy az ellenőrzési osztály nem észlelte a múlt heti hiányt, Droznicsek a 7000 forintot szórakozottan zsebrevágta, míg a 20 fillért gondosan elzárta a páncélszekrénybe.

Különösebb bonyodalom most sem támadt, bár Spronc, a főrevizor egyszer megkérdezte az ebédlőben:

– Mondja, Droznicsek kartárs, mikor ellenőrizhetnék magánál rajtaütésszerűen?

– Úgy gondolom, jövő hét csütörtökön 10 órakor meg lennék lepve – felelte könnyedén Droznicsek.

Csütörtökön 10 órakor Spronc betoppant a meglepődött Droznicsekhez a pénztárba:

– Mutassa a könyveit – szólt ellentmondást nem tűrő hangon. Droznicsek átnyújtotta G. B. Shaw „Szent Johannáját" és Huxley „Szép új világ" című regényét. Spronc vizslatekintettel belelapozott a könyvekbe, majd így szólt: – Köszönöm. Ezzel végeztünk.

Az ajtóból még visszafordult: – Ugyebár becsületes ember Ön?

– A legnagyobb mértékben – válaszolt Droznicsek meggyőződéssel.

– De ha esetleg mégis a közpénzhez nyúlna, ugyebár jelenti nekem?

– Természetesen. Számíthat rám. – mosolygott megnyugtatóan a főpénztáros. Spronc, a furfangos revizor elégedetten távozott.

A következő nap délutánján, a munkaidő végeztével a blokkolóóra mellett találkoztak. Droznicsek aktatáskájából kacéran kandikált ki néhány köteg százas.

– Mit viszünk a táskában? – érdeklődött a szemfüles Spronc.

– Egy összehajtható konyhakredencet vettem.

– Érdekes, ha nem mondja, százasoknak néztem volna.

– Tulajdonképpen százasok – helyeselt Droznicsek. – Az unokaöcsémnek viszem, aki műkedvelő színész. Jó lesz hamis színpadi pénznek. Egyébként, ha megengedi, meghívnám egy szolid kis pezsgős vacsorára a „Jereván" mulatóba – hajolt meg gálánsan a főpénztáros.

– Nagyon kedves. Ott leszek. – búcsúzott Spronc.

Estére Droznicsek sötétkék szmokingot öltött. Lakkcipőt viselt hozzá, díszzsebkendőt és egy platinaszőke démont. Fejedelmi lakomával fogadta az ellenőrzési osztály vezetőjét. Tizenkét üveg pezsgőt ittak és francia konyakot.

– Hogy telik magának havi kétezerből ilyen dáridóra? – kérdezte Spronc éjfélután kissé spiccesen.

– Az Antarktiszon élő nénikémtől örököltem jelentősebb összeget.

– Tudná ezt valamivel igazolni?

– Természetesen – intett Droznicsek, és a zsebébe nyúlt: – Itt egy fénykép az antarktiszi hómezőről. Háttérben a nagynénikém és a házőrző kutyája.

– Köszönöm. Ez nekem elég – mosolygott Spronc barátságosan az asztal alatt.

Ezt az éjszakát még sok derűs átpezsgőzött éjszaka követte. Bőven futotta az antarktiszi nagynéni hagyatékából.

A dolgok a legjobb mederben folytak volna az idők végezetéig, ha Klapcsákné, a takarítónő portörlés közben nem ellenőrzi a pénztárkönyvet.

Félóra múlva elegáns rendőrségi autó jött Droznicsek kartársért.

– Hová megy? – érdeklődött az udvaron Spronc, a félelmetes revizor.

– Sógorom, a rendőrszázados hívat egy snapszlipartira – szólt Droznicsek kissé gondterhelten, aztán beszállt a kocsiba: – Mehetünk – intett a sofőrnek előkelően.

– Ne feledje, hogy ma este nyolckor találkozunk – figyelmeztette Spronc.

– Helyes, foglaljon asztalt a „Jerevánban", és ha késnék, várjon meg...

Ha jó védőügyvédet kapok, öt év múlva már ott lehetek – gondolta magában optimistán a főpénztáros, míg az autó vészesen száguldott a San Markó hotel felé.

Galambos Szilveszter

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.0321 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.